

TOPLUMSAL KURTULUŞ SAVAŞIMI

İnsanın daha iyi bir geleceğe ulaşma özlem ve savaşımı hiç bitmemiştir. Bu, aynı zamanda, içinde bulunduğu toplumun, insanın bu özlemlerine yanıt vermediği anlamına gelir. Daha farklı bir gelişme aşamasına varma isteğidir bu aynı zamanda. İnsanın bu serüveni hep sürecektir.

İnsanın maddi gereksinmelerini karşılayacağı kültürel ve entelektüel olarak yeteneklerini çok yönlü geliştireceği insani toplum özlemi çok eskiden beri olmakla birlikte bunun koşulları ancak tarih tarafından oluşturulmuştur -ki üretici güçlerin tam bir gelişimini gerektirir. Maddi koşulları oluşmadan, özlem yalnızca bir özlem olarak kalır. Fakat bu koşullar bir dizi gelişme sonunda oluşmuştur. İnsan şimdi özlemlerini gerçekleştirmek için tarihin en devrimci dönemine girmiş bulunuyor. Yüzyıllarca süren bu savaşım bugün son aşamasına girmiştir. Ama ondan önce, insanları coşturan hedefler, farklı devirlerde, farklılık göstermiştir.

Burjuva devrimlerin şafağında yükselen “eşitlik, özgürlük, kardeşlik” sesleri bir yüzyıl boyunca insanları, onların düşüncelerini ve hayallerini süsledi ve etkiledi. Kapitalistlerin ardılı olarak tarih sahnesine çıkan ve kendi proleter doğaları gereği başka bir yol izleyen proletarya da uzun süre bu sloganların etkisinde kaldı. Sonra ne oldu? Burjuvazi iktidara gelir gelmez, kapitalist üretim çeşitli üretim dallarında ve toplumda egemen olur olmaz, başka bir şey bekleyenler tam bir hayal kırıklığına uğradı. Gerçekten de kapitalizm, yani, eşitlik, özgürlük, kardeşlik düzeni, onları hayal kırıklığına uğratan toplumsal düzenden başka bir şey değildi. Amaçlarına ulaşamadıklarını düşünenler, daha ileri gitmek istedi. Ama sistem, sonunda, onları kendi zeminlerine çekti ve sınırladı. Kapitalizm artık kendi yapısında, kendi karşıtı geliştirmiştir ve kendi yok oluşuna doğru gitmektedir. Tam da bu süreçte sınıfların kaldırılması proleter sloganı her yeri kaplar. Emekçiler bu amaç için yeni bir savaşım dönemini başlatıyordu.

Burjuva devriminde, cumhuriyet de, kitleleri derinden etkileyen, coşturan ve savaşıma sürükleyen bir hedefti. Bu, cumhuriyetin, henüz küçük harflerle yazıldığı bir dönemdi. Daha genel bir hedefti cumhuriyet. Yeni bir yaşamın, ilerlemenin, özgürlüğün adıydı cumhuriyet. Cumhuriyet, ne zaman ki büyük harflerle yazılmaya başlandı, yani kapitalist düzenin, bu düzene dayanan belli ülkelerin adı oldu, işte o anda çekiciliğini yitirdi. Çünkü o, burjuva toplumun politik biçimidir. Ama her biçimi öz belirlir. Cumhuriyeti belirleyen de, onun burjuva içeriğidir. Fakat monarşiye karşı tarihsel bir ilerlemeyi temsil eden cumhuriyetin, daha ileriye götürülmesi yani demokratik cumhuriyet düzeyine çıkarılması, proletaryanın toplumsal devrimi için en uygun zemindir. Ama demokratik cumhuriyet modası geçmiş bir hedeftir.

Burjuva toplumun başına gelen, sosyalizmin de başına gelmez. Kapitalist üretim, gelişmesinin sınırlarını gösterdi. Ve başladığı noktadan başlamak zorundadır herkes. Sosyalizm ise başladığı noktaya bir daha dönmez. Daima ileri aşamalara doğru ilerler. Sınıfsız toplum sonal amacına giden hareket, proletarya tarafından iktidarın ele geçirilmesiyle başlar. İktidarın ele geçirilmesi bir son değil, başlangıçtır. Kapitalizmden komünizme geçiş, iktidarın alınmasıyla başlayan ve komünizmin zaferine değin süren bütünlüklü bir süreçtir. Hareket sosyalizmin kurulmasıyla kendi sınırlarına dayanmayacak, daha bir üst aşama olan komünizm aşamasına doğru durmadan yol alacaktır. Tüm bu gelişme tarihsel olarak oluşmuş olan ve sosyalizmle birlikte daha da ileriye gidecek olan maddi güçlerin gelişmesinin sonucudur. Bireyler komünizm de kendilerini çok yönlü olarak geliştirecek koşullara sahip olacaktır. Üretim araçlarının ve emeğin yetkinliği

sayesinde daha az çalışacak ve diğer özgür zaman içinde ileriye gitmek için kendini sürekli geliştirecektir. İnsanın daha ileri, daha yetkin bir geleceğe gitme isteği, belli maddi temele bağlı olarak devam edecektir. Hayallerimiz hep olacaktır.

Fidel Castro, kitaplaşan son röportajında, Küba Devrimi için yola çıkarken, kendisinin ve tüm devrim savaşçılarının düşleri olduğunu söyler. Devrimi gerçekleştirdikten sonra, devrim sayesinde hayallerini gerçekleştirebilir. Daha önce hayal bile edemeyeceği şeyleri gerçekleştirdiğini söyler. Ama onun hayalleri devam eder. O, Küba'nın, emperyalistlerin uyguladığı kuşatmanın getirdiği sıkıntıları atlatacağı, insanların gereksinmelerini karşılayacağı bilgili, kültürlü, sağlıklı ve en insani duyguların, en sıcak duyguların gelişeceği geleceğin Kübası'nı düşünür. Ve insanlığın o güzel geleceğini düşünür. Fidel'in bu hedefe ulaşma çaba ve coşkusu hiç bitmemiştir.

Filistin hareketine destek veren bir kişi şöyle demiştir: Filistin hareketi eğer bir gün devletleşirse, o gün Filistin'i terk ederim; çünkü devletleşince, hareketin tüm etkisi canlılığı ve coşkusu yok olur donuklaşır. Evet, ulusal hareketin, ulusal bir hareket olarak sınırları var. Aynen cumhuriyet'in büyük harflerle yazıldığı döneme benzer bir döneme girmesi kaçınılmazdır. Çünkü hareket, burjuva içeriğe sahiptir. Bu durumda Filistin halkının devrimci etkisini, coşkusunu, heyecanını ve yaratıcılığını sürdürmek için, hareketin yeni bir temele oturması zorunludur. Filistin, devletleştiğinde, politik kurtuluşunu gerçekleştirmiş olacaktır. Filistin halkı egemen bir halk durumuna gelecektir. Ancak Filistin halkının insani (toplumsal) kurtuluşu henüz gerçekleşmemiştir. İnsani kurtuluş ise, politik kurtuluş gerçekleştikten sonra gündeme gelir. İnsani kuruluşu ancak proletarya sağlayabilir. Filistin halkı proletaryanın öncülüğünde toplumsal kurtuluş için yeni bir coşku, heyecan ve etkileyici bir hareketle başarıdan başarıya ulaşacaktır.

Denizler yola çıktığında, bir avuç devrimciyle, devrimin yapılamayacağını çok iyi biliyorlardı. Bir devrimin olması için birilerinin başlaması gerektiğini de. Bir devrim ateşi, bir isyan ateşi yakacaklardı. Bu ateş büyüyecek, sayısız elle taşınacak ve bir devrime dönüşecekti. İşte hep söyledikleri bu olmuştur. Devrim yapmak için yola çıktılar. Fidel gibi onları da düşleri vardı. Denizlerin devrim yapma eylemini ve hedefini kendilerinden sonra gelen milyonlar tarafından, emekçi halklar tarafından sürdürülüyor. Ve halklar tamamlayacaktır, onların başlattıkları bu büyük hareketi.

Che ilk Latin Amerika gezisine çıktığında, kıtayı dolaşma hayalleri vardı. Bu sırada halkın yaşam koşullarını gördü. Halk kitlelerinin sefalet içindeki yaşamı onu çok derinden etkiledi; sonra Küba devrimine katıldı. Artık, ezilen, sömürülen halk kitlelerinin insanca bir yaşam özlemi için savaşıyordu. Sierra Maestra'larda. Afrika'da, Bolivya'da, bunun için eylemler yapıyorlardı. Kendisini bu yolda giden bir Don Kişot olarak görüyordu. Bir serüvenden diğer serüvene koşan bitmez hayalleri vardı. Olanaksızlığı isteyecek kadar. Bu “olanaksız” olan, tarihsel olarak olanaklı olandır. Yani tarihsel olarak, gerçekleşmesinin koşulları oluşmuştur. Ancak, burjuva bir anlayışla, küçük burjuva dar kafalılıkla gerçekleşmez. O sırada “olanaksız” gibi görünen hedefler, proletaryanın devrimci anlayışıyla ve devrimci mücadelesiyle gerçek olabilir. Aynı zamanda gerçekçidir. Tarihsel toplumsal zeminlerden kopuk olarak hareket etmez. Bir gerçeği, başka bir gerçekle; burjuva toplumu, geleceğin insani toplumuyla değiştirmek için dövüşür. Devrim Küba'da zafere ulaşır. Sıra başka yerlerde. Ve yola düşer Che.

İnsanın zorunluluk çağından özgürlük çağına o atlayışı başlamıştır. Bu, bir süreçtir. Özgürlük çağına varmak, insanın yüzyıllarca özlemini çektiği hedeftir. Buraya varmak için ne zorlu ve sancılı bir süreç geçti. Özgürlük çağına varmak şimdiye değin süren tarihi gelişmenin kendisi tarafından olanaklı kılınmıştır. Ama insanın geleceğe doğru olan serüveni burda sona ermez. Buraya kadar yapılan yolculuk, insanlık dışı koşullar altında geçti. İnsani kurtuluşun sonra, insanın artık insani tarihi yolculuğu başlayacaktır. İnsan artık kendi tarihini bilinçlice yapacaktır. Ve insan yeni tarihi koşullarda etkileyici, sürükleyici ve heyecan dolu serüvenler yaşayacaktır. İnsanın o büyük serüveni sürüyor.

C.DAĞLI

BİLİMSEL SOSYALİZMİN DİNE KARŞI TAVRI

Kapitalizmin dünya çapında sıçramalı çöküşüne girdiği, aynı süreçte dünya devriminin geliştiği, işçi sınıfının sınıf savaşımının iç savaş biçimini aldığı bir sırada burjuvazi, emekçilerin devrimci sınıf savaşımını engellemek için çıplak zorun yanında, tarihte ne kadar gerici varsa bulup, kitlelerin önüne bir engel olarak çıkarıyor.

Türkiye’de burjuvazinin şimdi yaptığı budur. Sosyal reformist sol ile oportünist sol ise, burjuvazinin yönelimini açığa çıkarıp ona tavrı alacağına, kendi cephesinden burjuva yönelişine ortak oluyor. İşçi sınıfının, marksizmin bu konudaki görüşlerini ve tutumunu açıklamak, ertelenemez devrimci komünist bir görevdir.

Engels’in devlet ve din işlerinin nasıl düzenlenmesi gerektiğine dair görüş ve somut önerilerine bir bakalım:

Şimdi

“5. *Kilisenin ve devletin tamamen birbirinden ayrılması. İstisnasız bütün dinsel topluluklar, devlet tarafından, özel topluluklar olarak nitelendirilecektir. Bunlar hazine-den gelen mali desteklerden yoksun kalacaklar ve kamu okulları üzerindeki etkilerini yitireceklerdir. (Ama buna karşın, bunların kendi olanaklarıyla kendi özel okulların açmalarını ve orada saçmalıklarını öğretmelerini yasaklayamayız!)*.”

“6.’Okulun laikliği’..... bunun yeri bir önceki paragraftadır.”

İşte bilimsel sosyalizmin kurucularından Engels’in öğretici görüşleri.

Engels bu görüşleri “1891 Sosyal-demokrat program tasarısının eleştirisi”nde ortaya koymaktadır.

Şimdi Engels’in yukarıda aktardığımız görüşlerini tek tek ele alalım.

1. “*Kilise ve devletin tamamen birbirinden ayrılması.*” Bu, tartışmaya hiç yer bırakmayacak biçimde açıktır. Reformist ve oportünist sol bu görüşleri unutturmaya, en azından bu konuda kafa karıştırmaya çalışıyor. Oysa Engels’in bu konudaki görüşleri çok net ve iki anlama gelmeyecek biçimde konmuştur. Din ve devlet tamamen ve kesin olarak birbirinden ayrılacaktır.

2. “*İstisnasız bütün dinsel topluluklar,*

devlet tarafından, özel topluluklar olarak nitelendirilecekler.” İşte reformist sol ile oportünist solun üzerinde bilerek kafa karışıklığı yarattığı çok önemli bir ilke daha. Onlar dini özel bir sorun (buraya dikkat, devlet tarafından, özel

özel) olarak değil, kamusal bir sorun olarak, genel bir sorun olarak ele alıyorlar. Çünkü din kurumlarının kamusal alanda etki kurmasını destekliyorlar.

Şimdi de Lenin’in bu konu hakkındaki görüşlerine bakalım.

“*Din özel bir mesele olmalıdır -sosyalistlerin dine karşı tavrı genellikle bu sözlerle ifade edilir.*”

Fakat reformistlerimiz ve oportünistlerimiz sosyalistlerden tamamen ayrı düşünürler. Burada Lenin’in çok önemli bir ilkesel uyarısını aktaralım.

“*Biz, dinin devlet karşısında özel mesele olmasını talep ediyoruz, fakat dini kendi partimiz karşısında özel mesele olarak asla değerlendirmeyiz.*”

Demek ki bu iki noktayı birbirine karıştırmayacağız. -Din, parti karşısında özel bir mesele olarak görülemez- Çünkü biz aktifiz ve militan bir mücadele veriyoruz. Komünistler olarak dünyanın her yerinde “dine karşı ... işçilerin her türlü dini aptallaştırılmasına karşı” kesin bir mücadele yürütürüz.

Engels’in görüşlerinden öğrenmeye devam edelim.

3. “*Bunlar (dinsel topluluklar, dinsel kurumlar bn.), hazineden gelen mali destekten yoksun kalacaklardır.*” Onlar hazineden destek aldıkça palazlanıp güçlenecekleri gibi, dinin ve devletin “tamamen ayrılması” ilkesi ise havada kalacaktır.

4. “*... ve bütün kamu okulları üzerindeki etkilerini yitireceklerdir.*” Burada “okulun laikliği” çok açık olarak konuyor. Engels, eleştirilerini ve önerilerini ifade ettiği “program tasarısı”nın sonraki maddesi olan “okulun laikliği” belirlemesinin burada olmasını (5. madde içinde) öneriyor. Engels bu konuda o kadar anlaşılır, ilkesel şeyler söylüyor ki, bunun tersini savunmak için gericiğin yedek gücü ve uşağı olmak gerekiyor. Aynı konuda Marx’ın eğitici, ilkesel görüşlerine bakalım:

“*...burada yapılacak şey, okulu hem hükümetin, hem de kilisenin her türlü etkisinin dışına çıkarmaktır.*” Reformistler ve oportünistler ise, din kurumlarının etkisine, dini toplulukların etkisine sokmak için propa-

ganda yapıyorlar. Halbuki yapılması gereken, okulu devletin ve dinin etkisinden arındırmaktır. Reformistlerimiz ve oportünistlerimiz ise, gericilerle ağır birliği yaparak, okul üzerinde dinin etkisini güçlendirmek için çaba içinde görünüyorlar.

5. “*Ama buna karşın, bunların kendi olanaklarıyla kendi özel okullarını açmalarını ve orada saçmalıklarını öğretmelerini yasaklayamayız!*” Engels’in bu sözlerini, Lenin’in aynı konu üzerine görüşleriyle birlikte ele alalım: “*Herkes herhangi bir dine inanmakta veya da hiçbir dine inanmamakta; yani ateist olmakta tamamen serbest olmalıdır, ve genellikle her sosyalist öyledir.*” Marksizm, bu konuya da bu şekilde açıklık getirmiştir.

Peki madde madde ele aldığımız sorunun Türkiye’deki somut durumu nedir? Mücadele Birliği, bu sorunu daha önce ele aldığı için, burada yinelemeye gerek yok. Ancak özetlersek, Türkiyede din, bir devlet dinidir: Devlet de belli anlamda bir din devletidir.

Türkiye’de ve K.Kürdistan’da neden din tartışmaları bu denli öne çıkartıldı? Bu meseleye de ancak sınıflar mücadelesi açısından bakılırsa anlaşılabilir.

Şurası bir gerçek, sermayenin her zaman dinin desteğine ihtiyacı vardır. İç savaş kazanamayan, işçi sınıfının devrimci savaşımını ve devrimin büyümesini durduramayan sermaye, emekçi sınıfın devrimci savaşımını zayıflatmak için dini yardıma çağırıyor. Durum açık. Amaç, sınıfsal ve politik bölünme ve saflaşmadan çok, dinsel bölünmeyi öne çıkarmak, işçi sınıfının dikkatlerini sınıfın en temel görevlerinden, devrimci savaşımından uzak tutmaktır. Amaç, gerçek bölünmeler yerine yapay bölünmeler yaratmak. Reformistler ve oportünistler ise, bu çabalara kendi yönlerinden ortak olmuşlardır. Böylece işçi sınıfının devrimci savaşımına bir kez daha sırtlarını dönmüşlerdir.

Bütün burjuva güçler ve partiler, kullandıkları motif ne olursa olsun, (ister liberal, ister dinci ya da başka politik motif), hepsi burjuva toplumun temelleri üzerinde hareket etmektedirler. Bu yüzden bu temelleri korumak, hepsinin ortak amacıdır. Yalnızca işçi sınıfı, burjuva toplumu temeliyle birlikte yıkacak konumdadır. Ve işçi sınıfının devrimci politik hareketinin görevi, emekçi sınıfın amacına varması için ona önderlik etmektir. Devrimci sınıf partisinin görevi, halk kitlelerini sermayenin ve dinin baskısından ve egemenliğinden kurtarmaktır. □

POLİTİK İDDİA PRATİK ÖZGÜVEN

Hrant Dink anmasında yaşanan olaylar üzerinde bir kez daha durmak gerekiyor. Çünkü bu eylem, emekçi kitlelerin açık politik çatışmaya yönelik şiddetli duygu ve eğilimleri ile, Leninist öncü politikanın kaynaşmasını; politik iddianın pratik özgüven tarafından tamamlanıp pekişmesini açığa çıkaran, yakın zamanın en önemli olayıdır.

Kitlelerin Bağımsız İnişiyatifi

Marx ve Lenin başta olmak üzere, komünist devrimin büyük ustaları, kitlelerin bağımsız devrimci inişiyatiflerine, her zaman çok büyük önem verdiler; binlerce programdan daha değerli kabul ettiler. Bu inişiyatif ve çıkışları titizlikle incelediler, dersler çıkardılar ve bu dersleri devrim teorisinin baş köşesine koydular.

Hrant Dink'in tekelci sermaye egemenliği tarafından katledilmesinin üzerinden tam bir yıl geçmişti ve geçen sene cenazeye katılan yüzbinler, şimdi daha fazla öfkeliydiler.

Karakter sağlamlığından yoksun küçük burjuva partileri, tekelci düzenin kurumlarında planlanmış ve pervasızca hayata geçmiş bu cinayet karşısında, cılız bir "adalet" isteminden başka bir şey öne sürmemişlerdi. Düzenin tertiplemediği bir cinayetin, düzenin adaleti tarafından sorgulanabileceği umudu bile, başlı başına bir karakter yoksunluğuna işaret değil midir?

Ama cinayete öfke duyan geniş kitleler, ne böylesi bir umuda kapıldılar, ne de boş beklentilerin doğurduğu karamsarlığa düştüler. Bir yıl sonra aynı yerde onbinler halinde toplandıklarında, üzerinde taşıdıkları yük, öfkeden başka bir şey değildi.

Bu yüzden, eylem alanında geniş şekilde dağıtılan bildiri, orada toplananların bilinç ve duygularını tam olarak ifade ediyordu, herkesin kafasındaki soruyu aydınlatıyordu: "Belki de o gün, bugündür". Kitleler bu çağrıya uydu. Bildiride dile getirilenler, politik bir iddiaydı; her politik iddia gibi, uygun koşulların yakaladığında hayata geçerek bir üst düzeye sıçrayacak ve artık pratik bir iddia ve özgüven haline gelecekti. Öyle de oldu.

Kitleler ve Öncünün Kaynaşması

Politik öngörülerimizin, hemen orada, olay anında yaşam bulması ve pratik bir deneyim haline gelmesi, yalnızca basit bir tesadüf değildir ve kuşkusuz, üzerinden atlanamayacak denli önemli bir gelişmedir.

Her şeyden önce, bu durum, leninist öncünün, geniş emekçi kitlelerin gerçek duygu ve bilinçlerini kavradığını; politik söylemleriyle geniş kitlelerin yüreklerinden geçenleri dile getirdiklerini ve alenen onların dilinden konuştuğunu ve bir devrim söz konusu olduğunda daha önemli hale gelen kitlelerle kaynaşmayı başardığını; onların bağımsız devrimci çıkışlarına pratik öncülük yoluyla onlara daha ileri devrimci deneyimler kazandırma yeteneğinde ve kararlılığında olduğunu kanıtlamıştır.

Elbette, Agos gazetesi önüne onbinleri leninistler toplamamıştı, elbette kitlelere çatışmalı bir eylem için kararlılık aşıl原因 öfke leninist propagandanın doğrudan eseri değildir. Kitlesele öfke, emekçi sınıfların zorlu yaşamlarında filiz veren ve onları kitlesele çıkışlara sürükleyen nesnel etkenler tarafından hazırlanmıştı.

Her büyük ve gerçek halk devrimi, böylesi bir nesnel zemine sahip olmadan ne harekete geçebilir, ne de zafere ulaşabilir. Yine aynı şekilde, bu nesnel gücün varlığını kavrayacak politik iddiaya ve biriken bu potansiyel gücü uygun koşullarda yönlendirebilecek pratik özgüvene sahip bir öznal güç ortaya çıkmadan, gerçek bir halk devrimi nihai zafere ulaşamaz. 19 Ocak 2008, bu topraklarda böylesi bir öznal gücün var olduğunu, politik kavrayışı ve pratik yetenekleriyle kitlelerin devrimci inişiyatifi temsil edebilecek olgunluğa ulaştığının açıkça görüldüğü bir gün olmuştur.

Cevap Bulan Bir Soru

Bugüne kadar Leninistler, daha çok politik iddia ve özgüvenle dikkat çektiler ve öne çıktılar. Bu niteliğin pratik iddia ve özgüvenle tamamlanması için, yalnızca kararlı ve yetenekli insanların

bulunması yetmiyordu, ama aynı zamanda uygun koşullar da gerekiyordu.

Leninistlerin pratik iddia ve özgüvenleri, devrimi temsil eden diğer parti ve grupların henüz devrim umutlarını ve kazanma azimlerini yitirmedikleri, o uzun geçmiş dönemde yeterince öne çıkamamıştı.

Düşünün hele, çok değil, bundan sadece 10 yıl önce, 19 Ocak gibi kitlesel bir gösteriyi açık çatışmaya çevirmek için, onlarca devrimci grup birbiriyle yarışır ve dergilerde "ilk sloganı biz patlattık!" tartışmaları aylarca sürerdi. Şimdi bir bakın 19 Ocak gibi önemli bir kitlesel devrimci eylemin ardından sosyalist dergilerde yazılanlara... Bu eylem herhangi bir basın açıklamasından daha büyük bir yer kaplamadı. Çünkü onlar, geniş emekçi kitlelerden ne böyle bir çıkış bekliyorlardı, ne de bu eylemin üzerinde bir an durup düşünecek kadar enerjileri vardı. Geçen yıl Hrant'ın cenazesi ortalama sola biraz güven ve canlılık kazandırmıştı. Ama şimdi, benzer bir görkemliliğe sahip birinci yıl anması bile, onların içine düştüğü umutsuzluk çukurunu aydınlatmaya yetmiyor. İşte bu yüzden, Leninist politikanın iddialı niteliği, pratik özgüven tarafından tamamlanacak uygun koşullara kavuşmuş oldu.

Bu gelişim çok önemlidir. Olayların bu noktaya gelmesi çok önemlidir. Bugüne dek en sık karşılaştığımız sorulardan biri, "bu denli az bir güçle devrimi zafere taşımamız nasıl mümkün olacağı" idi. Doğrusu bu soruya verilen bütün cevaplar, çoğu insan için tatmin edici olmadı. Zaten olamazdı. Bu sorunun cevabı, sadece ve sadece pratik tarafından, bizzat yaşamın kendisi tarafından verilebilirdi.

Verilmiştir. 19 Ocak 2008, yeterince kararlı, hazırlıklı ve yetenek sahibi bir öncünün, onbinlerin katıldığı bir eylemi tek başına yönlendirebileceğini göstermiştir.

Halklaşan Denizler

35 yıldan bu yana, Denizler'in politik mirasını tek başımıza taşımak ve o mirası geliştirmek için çabaladık. Şimdi Denizlerin mirasının en az birincisi kadar önemli diğer yönünü, pratik iddia ve özgüveni kitlelere taşımak, bu özgüveni bir çok kez deneyimden geçirerek sağlamlaştırıp yaygınlaştırmak göreviyle karşı karşıyayız.

Denizler, politik iddialarına uygun bir örgütsel yapıya yönelmeden önce, çok geniş kitleleri yönlendirme deneyiminden geçmişlerdi. 6. filo eylemleri, üniversite işgalleri, Commer'in arabasının yakılması ve 15-16 Haziran gibi bir çok eylemde pratik iddia ve özgüvenlerini sağlamlaştırdılar. Denilebilir ki, Denizler, elde ettikleri bu pratik özgüven sayesinde, politik iddialarına kavuştular.

Şimdi biz bu yolu daha farklı yürütüyoruz. Politik iddialarımız bizi son derece değerli kitlesel pratik deneyimlere ulaştırıyor. Bir düşüncenin maddi güç kazanması her zaman düz bir çizgi izlemez. Gelişim sıramalıdır. Kalabalık kitleler henüz kortejlerimizi doldurmuyor. Ama aynı kitleler, bağımsız devrimci inişiyatifler geliştirdiğinde, oportünist öncülerinden kurtulduğunda, leninist düşünceyle aynı pratikte kolayca buluşuyor. 2007'nin 1 Mayıs'ı bu değerli dersi bizlere öğretmişti. 19 Ocak'ta ise, bu dersi çok güçlü bir sinamadan geçirdik.

Sinama devam ediyor. Geniş kitlelerin politik öncüyle pratikte buluşması ve kopmaz bağlarla kaynaşması, tek bir eylem sonucu gerçekleşmez. Bu nedenle, 19 Ocak benzeri daha bir dizi eylem pratiğini yaşama geçirmemiz gerekmektedir.

Politik iddia ve pratik özgüven bir araya geldiğinde, bunun yol açtığı değişimi, tek tek kişilerde bile görebilirsiniz. Böyle bir deneyimden geçmiş insanların sözleri daha etkili ve ikna edici, bakışları daha karardır. Emekçiler, hele ki son kırk yılı en sert mücadeleler içinde geçirmiş kitleler, politik sözler kadar, bu sözleri dile getirenlerin kararlı duruşlarına, pratik özgüvenlerine, ciddi hazırlıklarına ve tam zamanında harekete geçebilme yeteneklerine dikkat ederler.

Şimdi tüm leninistler, kitle eylemlerine tıpkı 19 Ocak'taki gibi kararlı, hazırlıklı ve en önemlisi, pratik iddia ve özgüven ile katılacaklardır. Artık biz her kitle eylemine "devrim yapmak" için gidiceğiz. Tıpkı Denizler gibi...□

bir güçle devrimi zafere taşımanın nasıl mümkün olacağı" idi. Doğrusu bu soruya verilen bütün cevaplar, çoğu insan için tatmin edici olmadı. Zaten olamazdı. Bu sorunun cevabı, sadece ve sadece pratik tarafından, bizzat yaşamın kendisi tarafından verilebilirdi.

Verilmiştir. 19 Ocak 2008, yeterince kararlı, hazırlıklı ve yetenek sahibi bir öncünün, onbinlerin katıldığı bir eylemi tek başına yönlendirebileceğini göstermiştir.

Halklaşan Denizler

35 yıldan bu yana, Denizler'in politik mirasını tek başımıza taşımak ve o mirası geliştirmek için çabaladık. Şimdi Denizlerin mirasının en az birincisi kadar önemli diğer yönünü, pratik iddia ve özgüveni kitlelere taşımak, bu özgüveni bir çok kez deneyimden geçirerek sağlamlaştırıp yaygınlaştırmak göreviyle karşı karşıyayız.

Denizler, politik iddialarına uygun bir örgütsel yapıya yönelmeden önce, çok geniş kitleleri yönlendirme deneyiminden geçmişlerdi. 6. filo eylemleri, üniversite işgalleri, Commer'in arabasının yakılması ve 15-16 Haziran gibi bir çok eylemde pratik iddia ve özgüvenlerini sağlamlaştırdılar. Denilebilir ki, Denizler, elde ettikleri bu pratik özgüven sayesinde, politik iddialarına kavuştular.

Şimdi biz bu yolu daha farklı yürütüyoruz. Politik iddialarımız bizi son derece değerli kitlesel pratik deneyimlere ulaştırıyor. Bir düşüncenin maddi güç kazanması her zaman düz bir çizgi izlemez. Gelişim sıramalıdır. Kalabalık kitleler henüz kortejlerimizi doldurmuyor. Ama aynı kitleler, bağımsız devrimci insiyatifler geliştirdiğinde, oportünist öncülerinden kurtulduğu anda, leninist düşünceyle aynı pratikte kolayca buluşuyor. 2007'nin 1 Mayıs'ı bu değerli dersi bizlere öğretmişti. 19 Ocak'ta ise, bu dersi çok güçlü bir sınamadan geçirdik.

Sınama devam ediyor. Geniş kitlelerin politik öncüyle pratikte buluşması ve kopmaz bağlarla kaynaşması, tek bir eylem sonucu gerçekleşmez. Bu nedenle, 19 Ocak benzeri daha bir dizi eylem pratiğini yaşama geçirmemiz gerekmektedir.

Politik iddia ve pratik özgüven bir araya geldiğinde, bunun yol açtığı değişimi, tek tek kişilerde bile görebilirsiniz. Böyle bir deneyimden geçmiş insanların sözleri daha etkili ve ikna edici, bakışları daha karardır. Emekçiler, hele ki son kırk yılı en sert mücadeleler içinde geçirmiş kitleler, politik sözler kadar, bu sözleri dile getirenlerin kararlı duruşlarına, pratik özgüvenlerine, ciddi hazırlıklarına ve tam zamanında harekete geçebilme yeteneklerine dikkat ederler.

Şimdi tüm leninistler, kitle eylemlerine tıpkı 19 Ocak'taki gibi kararlı, hazırlıklı ve en önemlisi, pratik iddia ve özgüven ile ka-

İZMİR'DE 13 MART SAVAŞÇILARI İÇİN YAZILAMA

13 Savaşçılar, 3 komünist işçi İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar, Seyit Konuk 1982 yılında 13 Mart günü İzmir Buca Cezaevi'nde 12 Eylül faşist diktatörlüğünün cellatlarına idam edilmişlerinin 26. yılında leninistlerin mücadelesinde yaşıyorlar. İdam sehpasında partiye bağlılıkları, uzlaşmazlıkları ve yiğit kavgalarıyla örnek üç komünisti anma ve yaşatma adına, İzmir'in merkezi yerlerinde yoğun şekilde yazılama yapılmıştır.

"13 Mart Savaşçılar Yaşıyor Savaşıyor", "Devrim İçin Leninist Saflara", "Yaşasın 13 Mart Savaşçıları", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri" imzalı yazılama yapılmıştır. Eylem sırasında yazılama yapan arkadaşımızın aniden yanından beliren birinin verdiği oldukça olumlu tepki, "sizlere helal olsun, yardıma ihtiyaç olursa ben de bulunabilirim" demesi de bizleri çok sevindirdi.

Ölümsüzleşen 13 Mart Savaşçılar kavgamızda yaşayacaklardır.

LENİNİSTLER SAVAŞIYOR.

DİK / İZMİR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜNE TUTUKLAMA

2002-2003 yılları arasında yayınlanan İktidar İçin Mücadele Birliği dergisinin Yazışmaları Müdürü Şafak Gümüşsoy, aldığı basın cezalarından dolayı tutuklanarak Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevine kondu.

Şafak Gümüşsoy, basın yoluyla suç işlemiştir(!) İktidar İçin Mücadele Birliği dergisinin yazarlarının görüşlerini basın yoluyla açıklamalarına yardımcı olmuştur! İşçilerin, emekçilerin sesi olan bir derginin yazışmaları müdürü olmakla suç işlemiştir(!) İşçi sınıfından, emekçi halklardan yana olduğu için, işbirlikçi tekelci kapitalist sistemin yasalarına göre suçludur(!) Şafak Gümüşsoy, sosyalist olduğu, devrimci olduğu için, sosyalist ve devrimci bir derginin yazışmaları müdürü olduğu için suçludur(!)

Şafak Gümüşsoy, Kürt halkının yanında olduğu için suçludur(!) Filistin halkının yanında olduğu için suçludur(!) Şafak Gümüşsoy dünyanın bütün ezilen ve sömürülen halklarının yanında olduğu için suçludur(!) Dünyanın bir ucunda da olsa atılan haksız bir tokadın acısını yüzünde hissettiği ve buna karşı mücadele ettiği için suçludur(!) İnsanların aç bîlaç, işsiz bırakılmasına karşı olduğu için ve "kapitalizmin kara kitabı"nın kapanmasını, sınıfsız, sömürsüz yeni bir dünya kurulmasını savunduğu, bunun için mücadele ettiği için suçludur(!)

Şafak Gümüşsoy'u tutuklayarak, sosyalist basın üzerindeki baskıları, artırarak burjuvazi, devrimin gelişimini engelleyemeyecektir. Üzerindeki baskılar ne kadar artarsa artsın hiçbir güç, sosyalist basının işçi sınıfı ve emekçi halklara gerçekleri ulaştırmasını engelleyemeyecektir.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DEVİRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!**

HER GÜN 8 MART HER GÜN KAUGA

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün kutlanmasına sebep olan NewYorklu kadın işçilerden bu yana 150 yıldan fazla zaman geçti. Ancak o günden bugüne ne işçi emekçi kadınların, ne de dünya üzerinde işçi sınıfının sömürülmesi son buldu. Kadın ve erkek emekçiler, dünyayı elleriyle yaratmalarına karşın her şeyden mahrumlar ve bunun yanısıra grevlerde, direnişlerde, iş cinayetlerinde katledilmeye devam ediliyorlar. Bunun son örneklerini Davutpaşa'da, Tuzla Tersanelerinde yaşadık.

8 Mart'ta, Emekçi Kadınlar (EKA) olarak 23 işçinin katledildiği Davutpaşa'da erkek işçi-emekçi-öğrenci arkadaşlarımızla birlikte toplanmayı planladık. Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde hem katledilen işçileri anmak, hem de şiarlarımızı haykırmak için orada olmak istedik.

Bunun için öncelikle, 7 Mart Cuma günü, öğle arasında, Davutpaşa'da dolaşarak, tüm atölyelere, işçilere Devrimci İşçi Komiteleri'nin 8 Mart için hazırladığı bildirimimizi dağıttık. Sokaklarda şiarlarımızın yazılı olduğu ve ertesi gün yapacağımız basın açıklamasına çağrı yapan kuşlarımızı attık. Özellikle kadın işçilerin, bildirimlerimize gösterdikleri önem görülme değeri.

8 Mart günü, 13:30' da Prestij İş Merkezi'nin önünde toplanmaya başladık ve "Emekçi Kadınların Mücadelesi Engellenemez / Emekçi Kadınlar" yazılı pankartımızı açtık. "Hergün 8 Mart Hergün Kavga", "Cinsel Ulusal Sınıfsal Sömürüye Son" sloganlarıyla başladık eylemimize. Mücadele Birliği yazılı önlüklerimiz, "Emekçi Kadınlar 1 Mayıs'ta Tak-sim'e", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurulmaz", "Emekçi Kadınlar Zindanda, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Özgürlük İşçi Sınıfıyla Gelecek" yazılı dövizlerimiz ve kadın önderlerimiz Clara Zetkin, Rosa Luxemburg'un yanı sıra ölümsüzleşen kadın yoldaşlarımız Aynil Oktar, Sibel Sürücü ve Aysun Bozdoğan'ın da resimleri ellerimizdeydi.

Önce şiirlerimizle başladık: "Bu susmak niye, değil mi ki yaşamın yarısı sizin, kavganın da yarısı sizin hakkınız" dedik. Sonra Nazım Hikmet'in "Bizim Kadınlarımız" şiirini okuduk. Ardından, 8 Mart'ın tarihçesi ve Davutpaşa katliamına değinerek başladığımız basın açıklamamızı

okuduk. "Bugün 8 Mart Dünyaya Emekçi Kadınlar Günü. Bugün Claraların, Rosaların, Senaların, Tanyaların, yiğit Kürt kadınlarımızın, Aysunların, Sibellerin günü. Bugün tüm dünyadaki işçi emekçi kadınların mücadele günü. 8 Mart'ta fabrikadaki kadınlar nasıl yanarak can verdirse Davutpaşa'da da işçilerin kanlarıyla bir tarih yazıldı. İşçi ve emekçi kadınlar kendi sınıfından erkeklerle birlikte kapitalizmin bize dayattığı bu aşağılanmaya karşı yeni bir dünya kurabilmek için savaşmalıdır. Emekçi kadınlar; 8 Mart bir gün değil her gün kapitalizmle mücadele ve kavga günüdür" dedik.

Okuduğumuz açıklamanın ardından "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emekçi Olacak", ve "Yaşasın Emekçi Kadınların Mücadele Birliği" sloganlarını haykırarak eylemimizi, Davutpaşa işçilerine bildiri dağıtmak üzere sonlandırdık. Davutpaşa sokaklarında dolaşarak, Devrimci İşçi Komiteleri'nin kadınları mücadeleye çağırın bildirimlerini dağıttık. Bildiri dağıtımının ardından, eylemimizi bitirmiş olduk.

Tatlı bir yorgunlukla, Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'ne gidelim ve orada sohbetimiz devam edelim diyoruz; ama yolda şair dostumuz Ruhan Mavruk'la karşılaşıyoruz. Kendisi eylemimize katılıp şiir okumak üzere gelmiş, ancak çeşitli nedenlerden dolayı yetişememişti. Taksim'e gelen arkadaşlarla hemen yeni bir program yapıyoruz ve Galatasaray Lisesi önüne gidip şiirlerimizi okuyalım dedik. Devrimci İşçi Komiteleri'nden işçi arkadaşlarımız da yanı başımızdaydı bize sınıfsal destek vermek için. Tam Galatasaray Lisesi önüne gelip anons yapmaya ve EKA yazılı dövizlerimizi açmaya başlamıştık ki, polislerin müdahalesiyle karşılaştık. Bize izin almadan hiçbir şey yapamayacağımızı söyleyerek engel olmaya çalışıyorlardı. Bir süre onlarla tartıştıktan sonra, fiilen sloganlar ve anonslarla eyleme başladık. Polisler ise, gerek kararlı duruşumuz nedeniyle, gerekse aldıkları "talimat" sonucu, bizleri rahat bırakıp geri çekildiler. Ve Ruhan Mavruk şiirini paylaştı bizlerle. İlk anda polislerin müdahalesi ve sonrasında şiirlerimiz ve dövizlerimiz, İstiklal Caddesi'nde bulunan halkın ilgisini bir anda üzerimize çekmişti. Şiirlerimiz sonlanınca, bildirimimizi bu defa İstiklal Caddesi'nde dağıtmaya başladık. Tak-sim Meydanı'na doğru yaklaşmaya başladığımızda ise, sloganlarımızı attık, "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ve bildirimimizi kuşladık. Rumeli Han'a geldiğimizde, dövizlerimizi toplayarak, bir güne iki eylem sığdırmış olmanın mutluluğuyla eylemimize son verdik. Yukarıda, Ayışığımız'da sıcak sohbet ve müzik bizleri beklliyor.

**YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ
KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ !**

EKA (Emekçi Kadınlar)

BU BİZİM ÖYKÜMÜZ

“Atölyelerde, fabrikalarda ağır koşullarda çalışan emekçi kadınlar, hoşgeldiniz; Kadınlarla aynı atölyelerde omuz omuza ter döken erkek kardeşlerimiz, hoşgeldiniz...”

Haftalardır hazırlığını sürdürdüğümüz ve 2 Mart günü İkitelli’de Dünya Emekçi Kadınlar Günü için düzenlediğimiz etkinliğimizin açılışını bu sözlerle yaptık. 8 Mart’ın yaratıcısı Amerikalı doküman işçisi kadınlar için, devrim ve sosyalizm mücadelesinde öne çıkan kadın önderlerimiz için, Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen kadınlar için, bedenlerini ateşe vererek newroz ateşini daha da yükselten Kürt kadınları için, Filistin’de, Irak’ta emperyalizme karşı elde silah savaşırken ölümsüzleşen kadınlarımız için saygı duruşuyla başladık etkinliğimize. Ve ilk olarak, konuşmasını yapmak üzere, EKA (Emekçi Kadınlar) adına arkadaşımızı çağırarak sahneye.

Kadının çifte sömürülüşünü ve mücadeleye atılışını anlatan arkadaşımız, feminizme de değinerek, feminizmin bir burjuva ideolojisi olduğunu ve işçi sınıfını bölmek için var olduğunu söyledi. Novamed direnişinde feministlerin tutumunu örnek gösterdi. Arkadaşımız konuşmasını *“Kadın, sadece örgütlü olmaktan çıkmalı ve öncü duruma gelmeli. Devrimimiz, ancak emekçi kadınların bu mücadelede ön saflarda yerini almasıyla zafere ulaşacaktır. (...) Roza olmalıyız, Clara olmalıyız, Olga-Tanya olmalıyız, Sena olmalıyız, Zilan olmalıyız. Aynıl olmalıyız, Sibel olmalıyız, Aysun olmalıyız... Devrimimizi zafere ulaştıran bayraklar olmalıyız...”* diyerek bitirdi.

“Hiç bir zaman aldatmadı beni türküler” diyerek Tokatlı bir sanatçı olan Sevgican’ı sahneye davet ettik. Sevgican, Anadolu’dan kadının ezilmişliğini anlatan türkülerini başlatıp programına ve *“sadece bir gün değil, her gün kadına değer verilsin, her gün insana değer verilsin ve kadın ezilmesin, insan ezilmesin”* dedi. Ardından da Ölüm Orucunda ölümsüzleşen kadın devrimciler ve Sibelimiz-Aysunumuzun anarak onlar için bir türküyü söyledi. Bu esnada *“Sibel Sürücü Ölümsüzdür”* sloganı atıldı. Sevgican hepimizin eşlik ettiği türkülerini ve çekilen halayların, oynanan oyunların ardından yerini programı sunan arkadaşlarımıza bıraktı. Kandıra ve Gebze Zindanlarından, Devrimci İşçi Komiteleri’nden (DİK) Dünya Emekçi Kadınlar Günü için gelen kutlama mesajları okundu.

Bu geceyi organize edebilmek için günlerce büyük bir çaba harcamış olan İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Derneği adına gelen arkadaşımız, bize kısa bir konuşma yaptı. Ve sonra, *“Hoşgeldin gecemize Raĥan Mavruk, yerin hazır, seni bekliyoruz, yüreğinin asi dizelerini bizimle paylaşman için”* diyerek

şair dostumuz Ruĥan Mavruk’u sahneye davet ettik. *“Pazarlardan boş filelerle evlerine dönen kadınlar için, çocuklarını hapisane kapılarında bekleyen, onlar için emek veren, çalışan, çabalayan kadınlar için, dağları bombalanan Kürt kadınları için Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günü”* diyerek çıktı sahneye ve bize şiirini okudu. Daha sonra da, salonda kendisi için hazırlanan standta kitabını imzalamaya başladı.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi’nden gelen tiyatro grubu da, bizlere destek vermek için aramızdaydı. Dario Fo’nun Ulrike Mainoff adlı oyununu oynadılar bizim için. Almanya’da sosyalist bir gazeteci ve RAF militanı olan Ulrike Mainoff’un günümüzün F Tipleri olan hücrelerde yaşadıklarını anlattığı oyunu, herkes pür dikkat izledi. Ardından esen rüzgarların ezgisini bize taşıyan ve daha önce de yapmış olduğumuz etkinliklerde bizi yalnız bırakmayan bırakmayan Nurettin Güleç geldi sahneye. Söylediği parçalarla bizleri coşturdu, sonra tüm salonu halaylar için ayağa kaldırdı. Nurettin Güleç sahneden inmeden önce, Çav Bella’yı tüm katılımcılarla koro olarak söyledi.

Dostumuz, şair Atilla Oğuz geldi aramıza ve bizlerle şiirlerini paylaştı. Ardından, Bizim Öykümüz’ü, 8 Mart’ı şiirleriyle ve kısa bir filmle anlatmak üzere, Rasim Oktar Şiir Atölyesi adına bir arkadaşımız geldi ve sinevizyondan yansıyan kadınların öyküsünü, ezilmişliğini ve mücadelesini şiir ve şarkısıyla bütünleştirdi.

Salonda sık sık *“Sibel Yoldaş Ölümsüzdür”, “Aysun yoldaş Ölümsüzdür”, “Aysun Sibel Yaşıyor, Kadınlar Savaşıyor”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü”* ve *“Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegün Olacak”* sloganları yankılanıyordu.

Çok uzaklardan etkinliğimize destek vermek için gelen ve bizlere geldikleri toprakların sıcak kavgaya ezgilerini getiren Denize Ezgi yerini aldı sahnemizde en son. Adını Denizlerden alan ve Antep Ayışığı Sanat Merkezi’nde çalışmalarını yürüten Denize Ezgi, ezgilerini yüreğimize katmak için aramızdaydı. Geç saatlerde sahne alan Denize Ezgi, gittikçe hızlanan tempodaki ezgileriyle tüm salonu coşturdu. Denize Ezgi, tüm salonun koro şeklinde ve ayakta söylediği Komsomol Marşı’nın ardından herkesi halaya kaldırdı. En sonunda da *“Söz Veriyoruz”* parçasıyla tüm salona *“Kuracağız Sosyalizmi”* diyerek söz verirdi.

Denize Ezgi de ayrıldıktan sonra, sahne hiç boş kalmadı. Söyleyecek sözü, okunacak şiiri ve türkülerini olanlar vardı. İlk önce Ayışığı Sanat Merkezine gelen misafirlerden genç arkadaşlarımız, Dünya Emekçi Kadınlar gününü kutlayarak bize türkülerini söylediler. Ardından yine en genç arkadaşımız, bize bir şiir okudu.

Herkesin kendinden bir parça katarak hazırladığı bir etkinliğimiz daha böyle sıcak bir ortamla sona erdi. Etkinliğin sonunda ise, 8 Mart Cumartesi günü, Emekçi Kadınlar günü için Davutpaşa’da, işçilerin katledildiği yerde yapacağımız basın açıklamasına katılım için çağrı yapıldı.

**YAŞASIN DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!
HER GÜN 8 MART HERGÜN KAVGA!**

ESKİŞEHİR 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ EYLEMİ

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün içeriği, burjuvazi ve onun payandaları tarafından çalışılıyor. Devrimin olmazsa olmazı olan emekçi kadınları sistemin içerisinde tutmak adına, dört bir koldan 8 Mart'ta kut-

lama mesajları ile gündemlerinin bir gününü kadınlara ayırdı. Cumhurbaşkanı, başbakan, TSK (Türk Silahlı Kuvvetleri), MHP gibi faşist güruhlar, ellerinde çiçeklerle, hazırladıkları kutlama afişleri ve yaptıkları açıklamalarla, yaşadıkları devrim baskısı ve korkusunu, devrimin yaratıcılarından olan "Emekçi Kadınları" bu korkularının verdiği endişe ile sınıf savaşımından uzak tutmaya çalışmaktadırlar.

Biz de, Newyork dokuma işçilerinin verdiği savaşım ile işçi sınıfının kazanmış olduğu "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" gerçek sahipleri olarak, 8 Mart Cumartesi günü saat 12:30'da Eskişehir Sağlık Müdürlüğü'nün önünden yürüyerek, Adalar Migros önünde yaptığımız basın açıklaması eylemi gerçekleştirdik.

"Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Kadın Erkek El Ele Örgütlü Mücadeleye", "8 Mart Kızıldır, Kızıl Kalacak", "Ulusal, Cinsel, Sınıfsal Sömürüye Son" sloganlarıyla yürüyüş şeklinde başlayan eylem; Adalar Migros önünde basın açıklaması yapılarak devam edildi.

"Makinelî sanayi devri ile ucuz işgücü olarak sınıflaşları ile beraber fabrikalara doldurulan kadınlar, burjuvazinin özgürlük vaatleri ile sömürüldüler. En ağır şartlarda en düşük ücretle çalıştırılırken, neredeydi burjuvaların vaat ettiği kadının özgürlük ve hakları. Şehrin kaldırımlarında haraç mezat satılırken neredeydi? Bedenlerini satmak zorunda bırakılırken neredeydi? Dışarıya çıkmasınlar diye kapıları kilitlemiş fabrikalarda diri diri yakılırken nasıl özgür olabilirdi kadınlar? Tıpkı 8 Mart 1857'de 118 Newyork'lu Kadın Dokuma işçilerinin yakılması gibi... Tıpkı 2005 yılında Bursa'da 5 tekstil işçisi kadının yanması gibi" denilen basın açıklamasında, kadınların erkeklerle "eşitliği"nin, "ücretlerin düşürülmesi sonucu sefalet ve işçiyi parça-insan haline getirecek gerçekleştirildiği", onlarca yoksul köylü tarım işçisi kadının, bir ekmeğe uğruna, her türlü güvenceden yoksun şekilde traktörlerle meydana gelen kazalar nedeniyle de katledildiğinden bahsedildi. Sonra, "Sovyet Kadın Partizanlar; İspanya iç savaşında kadın askerler, Türkiye'de bütün grevlerde, direnişlerde, ayaklanmalarda aktif rol oynayan emekçi kadınlar; hala F tiplerinde savaşım veren ve 19 Aralık cezaevi direnişinde yanarak ölümsüzleşen kadınlar; Kürdistan'da serhildan, Filistin'de İntifada'da savaşan kadınlar; Latinlerin kadın gerillaları...emeğin kurtuluş savaşında tereddütsüz yer alan emekçi kadınlar, sizlere selam olsun" denilerek, kadın ve erkek işçilerin özgürlüğünün, onları bu sefalet yaşamına mahkûm eden kapitalizmi ortadan kaldırmadan gerçekleşmeyeceği, kadının özgürlüğü ve kurtuluşunun, emeğin kurtuluşundan ayrı ele alınmayacağı, tarihsel deneyimlerin, kadınların savaşım vermediği hiçbir devrim başarısız olmadığı, Emekçi Kadınlar olarak, bedeli ne olursa olsun, kadının ve insanlığın kurtuluşunun tek koşulu olan devrim ve sosyalizm için mücadeleyi zafere kadar sürdüreceği ve bütün emekçi kadınları ve halkı da bu anlamlı günde, birlikte mücadeleye yapılan çağrı ile basın açıklaması sonlandırıldı.

YAŞASIN EMEKÇİ KADINLARIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ
Eskişehir'den Emekçi Kadınlar

ESKİŞEHİR'DE 8 MART EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ PANELİ

Eskişehir yerelinde, Eskişehir Gençlik Derneği, Mücadele Birliği, DGH, BDSP ve ODAK'ın birlikte örgütlediği 8 Mart etkinlikleri kapsamında, ESYO (Eskişehir Sivil Oluşumlar) binasında, bir panel gerçekleştirildi.

Panele Sibel ÖZBUDUN, Eylem YILDIZ ve Melek ALTINTAŞ panelist olarak katıldı. Sözü ilk olarak Sibel ÖZBUDUN aldı. Sözlerine, devrimci 8 Martların içinin boşaltılmaya çalışılmasından dem vurarak başladı. Burjuvazinin, kadınları kendi istedikleri sınırdan tutmak adına Amon firmasının, senelik satışından sağlayacağı yaklaşık 1.000.000 doların gelirini, şiddet gören kadınlara bağışlayacağını, ancak bu firmanın sahibinin gelirinin 4 milyon dolardan fazla olduğunu, üstelik geçtiğimiz yıl çalışan işçilerinin %20'sini işten çıkardığını belirterek, burjuvazinin ikiyüzlülüğünü ve çelişkilerini açıkladı. Daha sonra kadınların, ABD'de her 5 dakikada, Fransa'da 4 günde bir şiddet gördüğüne ait istatistikî bilgiler verdi. Türkiye'de 15 milyon çalışabilir durumda kadın olduğunu, ancak bu kadınların kendini "ev kadını" olarak tanımlamasının yanlış olduğunu, bu kadınların kendilerini işsiz olarak tanımlaması durumunda, sistem üzerinde baskı oluşturacağını belirten konuşmasını, kadının kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu, ancak sosyalizmde de kadının örgütlülüğünün devrimin gerektiğini vurgulayarak bitirdi.

Eylem YILDIZ, kadının en yoğun olarak istihdam edildiği alanın tarım olduğunu, kadının görünmeyen emeği, parça başı iş olarak da kadının istihdam edildiğini, ücretli ve ücretsiz köle ve kayıt dışı olarak burjuva sistemde sömürüldüğünü dile getirdi ve Kürdistan'daki kadınların ulusal olarak da sömürüldüğünü işaret etti. Kadının sorunlarını tanımlamanın kadının sorununu çözmeyeceğini, kadınların erkeklerden farklı olarak, sınıflaşları tarafından da evde sömürüldüğünü söyledi. Kadın kurumlarını, sadece kadının cinsel olarak özgürleştirilmesini savunanlar ve toplumsal olarak, yani, erkeğin de özgürleştirilmesi olarak belirleyen kurumlar olarak ayrıştırdı. Çözümün kapitalist iktidara karşı mücadeleye, iktidar mücadelesinin ezilenden yana olduğu mücadeleye gerçekleşebileceğini belirtti ve sözü Melek ALTINTAŞ aldı.

Melek ALTINTAŞ, 8 Mart'ın işçi sınıfıyla birlikte verilen mücadeleye kazanılan işçi sınıfı ve emekçi kadınların onuru olan bir gün olarak tanımladı. 8 Mart'ın içinin boşaltılmaya çalışıldığını, kadın mücadelesini sekteye uğratmaya çalışan bir diğer unsurun ise feminist anlayışlar olduğunu söyledi. Genel Sağlık Sigortası Yasasından en çok kadınların etkileyeceğini, Novamedli kadınların çocuk doğurmak gibi insani olarak tanımlanan haklarının bile, Novamed tarafından takvime tabi tutulduğu, kadınlara bu takvime göre doğum izin verilmediğini belirtti. Kadının kurtuluşunun sosyalizm olduğunu, ancak sosyalizmin, kadının kurtuluşunun ön koşulu olduğuna vurgu yaparak sözlerini bitirdi.

Karşılıklı sohbetlerin ardından panele, Nazım HİKMET'in yazdığı, Tanya şiirinin dram olarak okunması ve müzik dinletisi yapıldıktan sonra panel sonlandırıldı.

EMEKÇİ KADINLAR DEVRİMİLE ÖZGÜRLEŞECEK
Mücadele Birliği/ Eskişehir

BASINA VE KAMUOYUNA

SALDIRILARA KARŞI YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!

Tarihin en büyük ekonomik ve siyasi kriziyle karşı karşıya olan emperyalist kapitalist sistem, işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı, devrimci ve komünistlere karşı “yüzyıl savaşını” başlatmış durumda. ABD emperyalizminin bizzat kendisinin tezgahladığı 11 Eylül provokasyonundan sonra “kendisinden yana olmayanlara” karşı başlattığı 3. Dünya Savaşı tüm hızıyla sürüyor.

ABD emperyalizminin Irak’ı işgaliyle yeni bir aşamaya giren bu savaş kapitalist sistemin bu yeni evresinde belirleyici bir rol oynuyor. Bu savaş kazanmak emperyalist-kapitalist sistem için bir varlık yokluk sorunudur. Kapitalizm bu yeni evresinde, sıçramalı bir çöküş sürecindedir. Dünyanın hiç bir bölgesinde emperyalist-kapitalist sistem istikrar vadetmiyor. Emperyalist-kapitalist merkezlerdeki gelecek tahminleri umutsuz ve karamsar. Adeta herkes soluğunu tutmuş emperyalist-kapitalist sistemin ne zaman çökeceğini bekliyor. Zincirin halkasının bir yerinden kopması diğerlerinin peşi sıra gelmesini sağlayacaktır.

Bu kırılğan dengeler emperyalist-kapitalist sistemi daha da saldırgan kılmaktadır. ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında, başta Ortadoğu halkları olmak üzere dünya halklarına karşı başlattığı savaş, yayılarak sürüyor. ABD, İsrail ve Türk devletiyle birlikte, yanlarına bölgenin işbirlikçi burjuva güçlerini de alarak kan dökmeye devam ediyor. Artık emperyalist-kapitalist sistemin dünya halklarına kan, gözyaşı ve katliamdan başka vereceği bir şey kalmamıştır.

Büyük bir siyasi ve ekonomik krizle karşı karşıya olan Türkiye tekeli kapitalizmi ve Türk devleti, ABD’nin dünya halklarına karşı başlattığı savaşta etkin bir şekilde yer almak için can atmaktadır. Türk devleti, işçi sınıfı ve emekçi halklara devrimci ve komünistlere karşı açılan bu savaşta bir saldırı üssü olma konusunda müthiş heveslidir. ABD, İsrail ve Türkiye arasında gerçekleştirilen stratejik işbirliği çerçevesinde Türkiye’ye önemli roller biçilmiştir. Özellikle Türkiye başbakanı R. Tayyip Erdoğan’ın 5 Kasım’da yaptığı ABD ziyareti sonrası, işbirlikçi iktidar gemi azya almış ve başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarına karşı topyekün bir saldırı başlatmıştır. Faşist tekeli burjuva basının ve medyanın kışkırttığı şovenizmle Güney’i işgal etmek için uygun bir ortam yaratmaya çalışmış; ancak evdeki hesap çarşıya uymamıştır. Kürt halkına ve ulusal kurtuluş hareketine karşı imha saldırısı başlatan Türk devletinin yalanları kısa sürede anlaşılacak, hem hava hem de kara operasyonunda deyim yerindeyse hezimete uğramıştır. ABD’den alınan tüm teknik yardıma karşın Türk devleti, sınır ötesi operasyondan istediği sonucu alamamış apar topar yenilgiyi gizleme telaşına düşmüştür. Bu sırada uzun süredir birlikte yaşadığı devrim korkusu daha da derleşmiş, deyim yerindeyse yenilgisinin hıncını işçi sınıfı ve emekçi halklardan çıkarabilmek için saldırılarını arttırmıştır. Türkiye’nin tüm değerlerini parsel parsel emperyalizme satmaya yeminli olan siyasi iktidar, bir yandan özelleştirmelere hız verirken bir yandan da “sınır ötesi operasyon”la Kürt halkı ve ulusal kurtuluş hare-

ketini imha etmeyi, böylece devrimin baskısından kurtulmayı düşünmektedir. Ancak Kürt halkının kahramanca yürüttüğü savaş Türkiye devletine ağır bir yenilgi yaşatmıştır. Devlet şimdi saldırılarını işçi sınıfı ve emekçi halklar üzerinde yoğunlaştırarak, kaybettiği prestiji yeniden kazanmak istemektedir. “Ortadoğu’da bir saldırı üssü” olmayı hedefleyen Türk devleti, bunun için öncelikli olarak iç savaşı kazanması gerektiğini düşünüyor. Özelde DTP genelde Kürt halkı üzerinde yoğunlaşan saldırılarının esas nedeni budur. Devlet, baskı ve imha ile ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmeyi planlıyor. Ancak attığı her adım, Kürt halkındaki özgürlük tutkusunu ve ayaklanmacı ruh halini daha da güçlendiriyor, öfkelerini biliyor.

Türk devletinin Kürt halkına karşı başlattığı imha saldırısının bir benzerini İsrail devleti Filistin halkına karşı başlatmış durumdadır. Gazze üzerine bombalar yağdıran siyonist İsrail devleti, karadan yaptığı operasyonlarla da Filistin halkına karşı nazi faşistlerine rahmet okutacak bir katliama girişmiş durumdadır. İki gün içerisinde 100’den fazla Filistinliyi katleden İsrail siyonizmi, ABD emperyalizminin tam desteği ile Filistin devrimini kanla boğmak istiyor. Türk devletinin timsah gözyaşlarıyla destek verdiği bu katliamda, siyonist faşistler yaşlı-çocuk, kadın-erkek ayırt etmeden Filistinlileri öldürüyorlar. Tarihin tanık olduğu en kanlı katliamlardan biri şu anda Filistin’de yaşanıyor. İşbirlikçi gerici Arap burjuvazisi bu katliamlara çanak tutuyor.

ABD emperyalizmi 3. Dünya Savaşı’nı tüm dünyaya yaymak için tez canlılıkla hareket ediyor. Latin Amerika’daki gelişmelerden ürktüye kapılan ABD emperyalizmi, buradaki işbirlikçi iktidarlar aracılığıyla devrimci hareketleri bastırmaya çalışıyor. İşbirlikçi-kukla Kolombiya devleti, Ekvador içerisinde yürüttüğü gizli bir operasyonla FARC (Kolombiya Devrim Silahlı Güçleri)’m önde gelen komutanlarından Raul Reyes’i katletti. Kolombiya devleti bu operasyonu yaparak CIA’den büyük bir destek almıştır. Raul Reyes’in katledilmesi için istihbarat desteği verenlerle, Kandil Dağı’nın ve Gazze’nin bombalanması için istihbarat desteği verenler aynı güç odaklarıdır. Emperyalist-kapitalist sistem ancak işçi sınıfı ve emekçi halklara, devrimci ve komünistlere saldırarak ayakta durabiliyor.

Bütün bu saldırılara rağmen dünya üzerinde bir devrim, bir komünizm hayaleti dolaşmaya devam ediyor. Emperyalist-kapitalist sistemin tüm saldırıları kendisini vuracaktır. Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneşin doğacağı günler uzak değildir. Dünyanın emeğin olacağı, emperyalist-kapitalist sistemin kendinden önceki tüm sömürücü sistemler gibi tarihin çöplüğüne atılacağı günler uzakta değildir.

03 Mart 2008

**YAŞASIN KOMÜNİST DEVRİM!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR SAVAŞIYOR

İşçi sınıfının kapitalist sisteme karşı verdiği mücadele enternasyonal bir nitelik taşımamasının yanı sıra her dönem ki işçi sınıfı hareketi kendinden önce işçi sınıfının vermiş olduğu mücadelenin politik, örgütsel, vb. birikimi üzerinden hareket eder. Bugün sıçramalı çöküş aşamasını yaşayan emperyalist-kapitalist sisteme karşı deyim yerindeyse küresel intifadaya kalkışmış bulunan işçi sınıfı ve emekçi halklar, 1

Mayıs 1886'da idam edilen işçi önderlerinden 8 Mart 1887'de New York'da yakılarak katledilen dokuma işçisi kadınlardan, Paris'in sokaklarını kanlarıyla sulayan Komünarlardan... ve 13 Mart Savaşçılarından aldığı birikimle savaşıyor.

Bunca mücadeleden işçi sınıfının yarattığı birikim ve deneyimden sonra birileri çıkıp işçi sınıfını, siyasal iktidarın ele geçirilmesi dışında şeylerle oyalamaya kalkarsa onları hiç tereddüt etmeden burjuvazinin çanak yalayıcıları ve işçi sınıfının ayaklarına vurulmuş prangalar olarak mahkum edeceğiz. İşçi sınıfını bir devrime öncülük edecek düzeyde görmeyen tüm siyasal akımlara, bu sınıfın içinden çıkan 13 Mart Savaşçıları göstereceğiz.

13 Mart Savaşçıları bundan tam 26 yıl önce bu coğrafyada işçi sınıfının içinden çıkıp sosyalizm için komünist partide örgütlenen, bu partinin yöneticisi ve gerillaları olarak ölümsüzleşen işçi önderleriydiler. 13 Mart Savaşçıları işçi sınıfını ekonomizme hapsedmeye çalışan, onları devrimin öncü gücü değil sadece destekleyicisi konumuna itmek isteyen anlayışa karşı yaşamlarıyla ağır bir darbe vuran 3 yiğit komünist işçi önderiydiler. 13 Mart Savaşçıları sadece işçi sınıfının devrim mücadelesinin savaşçı ve önce gücü olduğunu göstermediler, onlar aynı zamanda farklı ulusal kökenlerden gelip tek bir bayrak altında, proletaryanın devrimci sınıf partisinin kızıl bayrağı altında, proletaryanın mücadele birliğinin en güzel örneğini yarattılar. Boşnak olan Neca-

ti Vardar, Kürt olan İ.Ethem Coşkun ve Türk olan Seyit Konuk yoldaşlarımız hem mücadeleleri boyunca hem de idam sehpalarında halkların mücadele birliğini dillerinden düşürmediler.

Antep'ten ve Tokat'tan parti faaliyetleri için İzmir'e gelen İbrahim ve Seyit yoldaşlar, İzmir'de BMC fabrikasında işçi olarak çalışan Necati yoldaş mücadelenin bir çok alanında kendi sınıflarının kurtuluşunun

insanlığın kurtuluşu olduğu bilinciyle hareket ederek görev aldılar. Gültepe, Çobançeşme gibi emekçi semtlerinin örgütlenmesinde, Genç Emekçiler Birliği'nde Bağımsız İplik-İş Sendikası'nın kuruluş çalışmalarında ve TARIŞ direnişinin örgütlenmesinde bire bir görev alan işçi yoldaşlarımız, son olarak partinin zora dayalı mücadeleyi örgütlemek için kurduğu silahlı birimlerde görev aldılar. Yoldaşlarımız bu alanda da aldıkları görevi eksiksiz yerine getirerek MHP il sekreterini ve faşist örgütlenmeye finansman sağlayan iki faşisti cezalandırmışlardır. Bu eylemlerinden sonra tutsak düşen 13 Mart Savaşçıları, düşmanın eline tutsak düştükleri andan idam edildikleri ana kadar devrimci proletaryanın kızıl bayrağını en yükseklerde dalgalandırarak işçi sınıfının onuru oldular. Faşizmin yargılamak için mahkemeye çıkardığı 13 Mart savaşçıları mahkeme heyeti dahil herkesi 1 Mayıs'ta ölümsüzleşen sınıf kardeşleri için ayağa saygı duruşuna kaldırdılar ve son nefeslerini verdikleri idam sehpalarında dahi partiye ve devrime bağlılıklarını haykırarak örnek birer komünist işçi olarak ölümsüzleştiler.

İşçi sınıfı, kurtuluşu için ölümsüzleşen savaşçılarına, anılarına ve mücadelelerine sahip çıkıp, daha ileri bir düzeye taşımadığı sürece kurtuluş yüzü göremez.

**ŞAN OLSUN 13 MART SAVAŞÇILARINA!
İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ!**

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

ayışığı sanat merkezi

Ekin Sanat Mücadelesinde 20.Yılı

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

önsöz dergisi

web sitesi açılmıştır:

www.onsozdergisi.com

DEVİRİM ŞİMDİ

“Karşı-devrim cephesinde herşey yolunda” diye yazıp çizmeye devam edenlere sözümüz şudur: Dönüp karşı-devrim cephesinin askeri ve siyasi karargahına bir bakın. Orada ekonomik ve politik krizin, yani devrimci durumun, bütün belirtilerini, bütün sonuçlarını göreceksiniz. Karşı-devrim cephesinde herşey toz-duman; göz gözü görmüyor. Dahası, herkes saç saça baş başa birbirine girmiş durumda. Tekelci sermaye sınıfının “yıpranmasını” diye özenle koruduğu ordu, şimdi şamar oğlanına dönmüş vaziyette. Bundan bir iki ay öncesine kadar kim derdi ki, Genelkurmay Başkanı, CHP, MHP gibi partilerin hedefi olacak! Kim derdi ki, karşı devrim cephesinin bu kurumları birbirlerini “hainlik”le, “seviyesizlik”le suçlayacaklar! Hele o AKP ile ordu arasında; hükümetle Genelkurmay Başkanı arasında derin çelişkiler keşfeden akli-evvellere ne demeli? Bir yenilgi karşı devrim cephesini karma-karışık etmekle kalmadı ama kitleleri aldatmaya yarayan bütün maskeleri de düşürüverdi.

BİR DÖNÜM NOKTASI: KÜRDİSTAN YENİLGİSİ

“Dimyat’a pirince giderken evdeki bulgurdan olmak” diye buna denir herhalde. Ya da bu söz TC’nin Kürdistan’daki yenilgisinden daha iyi bir başka duruma uyar mı? Sanmıyoruz. TC, aylar, hatta yıllar süren bir hazırlıktan ve çuvallara sığmayacak bir böbürlenme sürecinden sonra birleşik devrimin Kürdistan ayağını ortadan kaldırmak üzere sefere çıktı. Sonuç biliniyor: Kişinin otelden bile ayrılacağı bir hızla, G.Kürdistan’dan apar topar ayrıldı. İş işte bu noktada tekelci sermaye sınıfının karargahında patlamıştı. Çünkü birincisi, efendileri Bush’un “çekilin”, daha doğrusu Irak’tan “get out” yani “defolun” demesinin üzerinden saatler

geçmeden çekilmeye başlamışlardı. İkincisi, bu durum, ordunun kahramanlığı üzerinden şişirmeye çalıştıkları şovenizm dalgasını tuzla buz etmişti. O böbürlenmelerin, o tafraların hepsinin, emperyalist efendinin bir parmak işaretine baktığını sokaktaki insan bütün açıklığıyla görmüştü. Üçüncüsü, gerillanın ve Kürt halkının büyük direnişi, ordunun caydırıcı imajını yerle bir etti. Ordu, gerilla karşısındaki kayıplarını gizlemeye çalışsa da mızrak çuvala sığmıyordu. Her gün gelen cenazeler, cenaze törenlerindeki feryatlar, savaşın gidişatı hakkında kitlelerin kafasında kuşukular yaratmaya yetiyordu. Ordu, gerilla karşısında büyük kayıplar veriyordu.

Sonraki açıklama ve gelişmeler bunu doğruladı. Genelkurmay Başkanı, geri çekilmeyi izah etmeye çalışırken G.Kürdistan’da yirmidört saat kalmanın güçlüğünden, kar, tipi, soğuk gibi koşulların ağırlığından dem vurmak zorunda kaldı. Sanki işgal hareketi başlamadan bunlar bilinmiyormuş gibi... Gerçek şu ki, TC, hem cephede hem de cephe gerisinde beklemediği bir direnişle karşılaşmış ağır kayıplar da verince ikinci bir Sarıkamış vakasıyla, yani tam ve kesin bir bozgunla karşılaşmamak için ya kendiliğinden çekilmiştir ya da ABD’nin “çekilin” uyarısını fırsat bilerek arkasına bakmadan çekilmiştir. Kuşkusuz, TC’nin neden çekildiği önemlidir ve üzerinde durulmalıdır. Fakat ondan daha önemlisi işgal hareketinin ve onu izleyen yenilginin yarattığı sonuçlardır.

Leninist Parti, işgal hareketinin ilk adımı olarak onaltı Aralık’ta hava saldırıları başlar başlamaz, emekçi sınıfları ve Kürt halkını devrimci iç savaşı yükseltmeye çağırdığı açıklamasında şu önemli tespitte bulunuyordu: “*Fakat ne yaparlarsa yaparlar, bu amaç ve hedeflerine ulaşamayacaklardır. Kürdistan bir bataklığa*

dönüşüyor ama bu faşist devletin ve dünya burjuvazisinin boğulacağı bataklık olacaktır. Kürdistan’ı bir kan denizine çeviriyorlar ama bu kan denizinden kızıl bir güneş doğacak. Halklara karşı başlatılan yağma savaşlarının burjuva iktidarları ve faşist diktatörlükleri ayakta tuttuklarına tarih tanık olmamıştır ama bu savaşların devrimlere yol açtığına sayısız örneği vardır.”

Yaşam, işgal hareketinin Leninist Partinin işaret ettiği sonuçları birer birer ortaya çıkardığını gösterdi. Faşist devlet, başta ABD, İngiltere, Fransa, İsrail olmak üzere bütün emperyalist kapitalist sistemin desteğini arkasına almasına; en ileri askeri teknolojik sistemleri kullanmasına rağmen amaç ve hedeflerine ulaşamadı. Kürdistan’ı bir bataklığı çevirdiler ama bu kendilerinin saplandığı bir bataklık oldu. İşgal hareketi bitirileli iki hafta olmasına rağmen karşı devrim cephesinde tartışmalar sürüyor. Düzenin çatısı adeta çatırıyor. Kürdistan’ı kan gölüne çevirdiler ama, bu kan denizinden halkları özgürlüğe taşıyacak bir güneş doğuyor. Savaş, yarattığı sonuçlarla karşı devrim cephesini birbirine katar ve hepsinin moralini bozarken devrim cephesinin moralini hiç olmadığı kadar yükseltti. Kürt halkı şimdi kendi gücüne daha çok güveniyor. Diyarbakır, Van, Yüksekova, Batman, Ağrı serhildan provalarına sahne oldu. Gerilla cenazelerine yapılan “taziye” ziyaretleri kitle gösterilerine dönüştü. Türkiye emekçi sınıfları grev ve kitle gösterilerine başvuruyor; faşist devletin “birlik ve beraberlik”e en çok ihtiyaç duyduğu bir dönemde kavga bayrağını yükseltiyorlar. Faşist devlet, birleşik devrimin Kürdistan ayağını yoketmek için bütün güç ve olanaklarını seferber ederek Kürdistan işgaline girişti. Ama attığı adım onun düzenini sağlama almak yerine birleşik devrimin

İ DAHA GÜÇLÜ

güçlenmesine neden oldu.

Bütün bu gelişmeler Leninist Partinin öngörülerini harfi harfine doğrulamıştır. Leninist Parti, bundan yaklaşık bir yıl önce, faşist devletin Kürdistan'a yönelik olması bir işgal ve ilhak planına karşı iki ülkenin halklarını uyarırken aynı sonuçlara işaret etmişti. Geçtiğimiz yılın Mart ayında Leninist Parti şöyle sesleniyordu: *"Sonuçta devrimi ezmek için savaşa gidenler bu hareket sonucu güçsüz düşecek, yıpranacak, morallerini kaybetmiş olacaklardır."* Bu sözlerden bir yıl sonra faşist devletin bütün emperyalistlerin, gerici bölge devletlerinin ve işbirlikçi Kürt burjuvazisinin desteğini alarak giriştiği işgal hareketinin sonuçları Leninist Partinin sözlerini harfi harfine doğrulamadı mı? Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet şimdi onaltı Aralık öncesinde olduğundan daha güçsüz, daha moralsiz ve daha yıpranmış halde değil mi?

İKİ SAMAN YIĞINI ARASINDA KARARSIZ BİR EŞEK

Bu eşek ABD'den başkası değildir. ABD emperyalizmi uzun süredir, bölgedeki en önemli iki müttefiki olan Güneyli Kürtlerle (KDP-YNK) Türkiye'nin karşı karşıya gelmemesi için çırpınıp durdu. Kürt halkının özgürlük savaşının, birleşik devrimin yenilgiye uğratılması ABD için bir arzudan çok daha öte bir gerekliliktir. Dolayısıyla faşist devletin Kürt halkına karşı savaşını bütün gücüyle destekliyordu. Ne var ki, Türkiye'nin G.Kürdistan'a saldırması güç bela elde tuttuğu Irak'ta bütün dengeleri alt-üst edebildi. Bu ise ABD'nin politika ve stratejileri açısından bir felaket olurdu. Bunun için gün geldi Türk askerinin başına çuval geçirdi, gün geldi Barzani-Talabani ikilisinin kulaklarını çektirdi. Fakat bu çaba ve politikalar ancak sınırlı bir sonuç verebildi. Sonuçta,

Türkiye, zor bela, Barzani-Talabani ile iyi ilişkiler, ABD'nin Ortadoğu'daki bütün işlerinin taşeronluğu, emperyalist çıkarların çok geniş bir alandaki bekkılığı karşılığı G.Kürdistan'a "operasyon" iznini koparabildi. ABD ise "hayır" diyemeyeceği tavizler, sözler, taahhütler karşılığı, Kürdistan ve Irak'ta dengeleri bozmaya-cak sınırlı bir "operasyon"a izin vermişti.

Sonrası malum. Türkiye, ABD, İngiltere, İsrail, Fransa ve geri kalan bilim emperyalistin askeri, teknolojik, istihbari ve diplomatik desteğini alarak Kürt halkına karşı acımasız bir savaş başlattı. Talabani'nin YNK'sı açıktan, Barzani'nin KDP'si kör ve sağır taklidi yaparak Kürt halkına açılan savaşa destek verdi. Hedef Kandil'di. Ancak yanlış hesap Zap'tan dönmüştü bile. Gerilla ve Kürt halkının direnişi karşı devrimci tayfanın bütün hesaplarını bozmuştu. Birleşik devrimin Kürdistan ayağını felç etmek için faşist devlete her türlü desteği veren ABD, Barzani-Talabani ikilisinin konumlarının tehlikeye girdiğini, Irak'taki dengelerin yıkılmaya başladığını dehşet içinde gördü. Dahası, Türkiye'nin büyük kayıplar verdiğini ve tam bir batağa saplanmak üzere olduğunu da anlamıştı. Böylece savaşın sürmesi halinde bölgedeki en temel müttefiklerini kaybetme tehlikesi belirmişti. Kürt halkı Barzani-Talabani ikilisinin gerçek işbirlikçi yüzünü görmüş, desteğini hızla çekmeye başlamıştı. Türkiye ise tam bıçak sırtı durumundaydı. Bir yandan savaş meydanındaki büyük kayıplar diğer yandan cephe gerisinde belirmeye başlayan serhildan provaları..

ABD yapabileceği tek şeyi yaptı ve önce Savunma Bakanını Türkiye'ye göndererek savaşın bitirilmesini istedi. Türkiye, hükümeti ve generalleriyle efelenecek gibi olunca bu sefer Bush devreye girdi ve

işin şakasın olmadığını Irak'tan derhal çıkın ya da defolun anlamında "get out" diyerek anlattı. Artık anlaşılmayacak bir şey kalmamıştı. Bush'un telefonundan saatler sonra, Türk Ordusu G.Kürdistan'dan çekilmeye başlamıştı. Fakat bu manevra da onları kurtarmaya yetmedi. Faşist devlet hem kendini hem de karşı devrimin kitlesel temelini "Kandil'i almadan dönüş yok, terör yuvaları kurutulacak" naralarıyla şartlandırmıştı ve şimdi aniden pıyızı-pırtıyı toplamadan çekip gitmek; hem de bunu ABD'nin bir parmak sallamasıyla yapmak olacak şey değildi. Muhalefet, vaziyeti kurtarmak için hükümet ve orduya yüklendi. Ordu, bozgunun omuzlarına yıkılmak istenmesine fena bozuldu ve muhalefeti "seviyesiz, hain" olmakla suçladı. ABD'nin en güvendiği müttefikinin damında yangın bacayı sarmıştı. Ortalığı yatıştırmak faşist burjuva basına düştü. Faşist basın, şimdi kavgalıları barıştırmak ve ortalığı yatıştırmakla meşgul.

Manzara yeterince net. Dünya proletaryası ve emekçi halklarına savaş açan emperyalistler, işbirlikçi burjuvalar atıkları her adımla devrimin güçlenmesine yol açıyorlar. Bu durum, koşulların son derece devrimci olmasından ve emperyalist kapitalist sistemin sıçramalı çöküş aşamasında olmasından kaynaklanıyor. Emperyalistler ve Türk tekelci sermaye sınıfı, birleşik devrimimizi boğmak için kanlı bir adım attılar. Fakat attıkları adım, yarattığı sonuçlarla devrimi güçlendirmiştir.

Birleşik devrimimiz şimdi daha güçlü. □

CHE, FİDEL, RAUL...

YAŞASIN YÜZYILIMIZIN KOMÜNÜ

Sosyalist Küba devlet başkanı ve başkomutanı Fidel Castro, görevlerine yeniden aday olmayacağını açıkladığında dünya medyası flash haber olarak geçti bunu. CNN canlı yayın akışını durdurarak, tescilli düşünce özürsü küçük Bush'un dillendirdiği, "Küba'da demokrasiye geçiş dönemi başladı" söylemini heyecanlı naralar atarak işlemeye başladı gün boyu. ABD'nin düşünme özürsü başkanı, yaptığı açıklamada dünyaya "demokrasi için gerekli kurumların tesisinde Küba halkına yardım" ve Küba halkına da ülkesinin özgürlüğün nimetlerinden faydalanmaları için yardıma hazır olduğu çağrısını yaptı. Yapılan bu ve -ardından emperyalist ülkelerden gelen- benzeri açıklamalar, muhataplarında tabi ki nefret duyguları yarattı. Dünya halklarının yürekleriyle gözlerinin çevrili olduğu Sosyalist Küba'da yaşanan bu duruma, dünya halklarının akan kanının ve sömürsünün baş sorumlularından böylesi yorumlar yapılması, traji-komiktir başka nasıl duygular yaratabilirdi ki emekçi halklarda.

Yapılan bu saldırıların en büyük amacı; dünya halklarının umut kalesi olan sosyalist Küba'ya yapılacak saldırı üzerinden, emekçi halkları ideolojik çevirmeye alarak sömürü düzenlerinin mutlaklığını ilan etmekte elbette. Öyle ya Küba'da "diktatör" (biz "proletarya diktatörlüğü" temsilcisi olarak düzeltelim) olan F.Castro, görevlerinden çekildiğinde otomatik olarak şaşlar yerinden oynayacak ve Havana'dan teknelerine atlayan Küba halkı Havai'de konuşlanan karşı-devrim ordusuyla birlikte Beyazsaray önüne gelip tek sıra halinde, silahın zoruyla teslim olmadıkları emperyalist kan emicilere teslim olacak... Ama bu bir tek Hollywood filmlerinde gerçekliğe kavuşabilirdi! Zaten saldırılara karşı Küba halkının tümünden gelen cevap gecikmedi. CDR (Devrim Savunma Komiteleri) yaptığı açıklamada, "Gün, düşmanlarımızın kendileri için kanıt toplama ve düşlerini gerçekleştirme için heyecanlanmalarına çok uygundur (...) Ama unuttukları bir şey var ki, devrimin bekçiliğinin düşman saldırısına karşı yenilmez bir savunma geliştirdiği" belirtilerek Küba halkının bu saldırılar karşısındaki durumunu özetledi.

Küba'da "demokrasi için gerekli kurumların tesisi" yeni başlanan bir süreç değildir. Sosyalist Küba'nın demokrasi kurumlarının tesisinde emperyalist-kapitalist dünyanın, ABD'nin ve hele de onun düşünce özürsü başkanın yardımına hiç ihtiyacı olmadı-olmayacaktır. Sosyalist Küba'da bu süreç, 1959 Ocak'ında emperyalizmin kuklası Batista diktatörlüğü yıkılıp halk demokrasisine ve oradan proletarya diktatörlüğüne geçiş olarak zaten başlatıldı ve bugün Küba halkının deyimiyle, devrimin devamlılığı pratiğiyle sürüyor. Bu devamlılık içinde F.Castro'nun inkar edilemez bir etkisi vardır. Küba Devrimi'nin bugüne kadarki gelişiminin tümü içerisinde yerine almasıyla, F.Castro devrimin gelişiminde önemli, dinamik bir yere sahiptir. Ama hiçbir zaman gelişimin mutlak belirleyeni olmamıştır.

"...kendi tarihlerini yapanlar insanlardır; ama bunu, tarihi koşullandıran belli bir ortam içinde, daha önceki asıl gerçek koşulların temeli üzerinde yaparlar; bu koşullar arasında, iktisadi koşullar öte-

ki siyasal ve ideolojik koşullardan ne kadar etkilenebilirse etkilensinler, sonu sonuna, belirleyici koşullardır; yalnız bunlar, bizi, tarihi anlayacak duruma götürebilirler." (Engels)

Eğer burjuva ideologlarının iddia ettikleri gibi tarih bireylerin mutlak belirleyiciliğinde gelişseydi; Avrupa'da ilk giyotin darbesinde feodalitenin mutlaklığı ilan edilmez miydi?

Tarihin tüm dönemlerinde olduğu gibi Küba Devrimi'nin gelişiminde de asıl belirleyici olan, koşullar ya da başka bir

deyişle hareketin yasaları olmuştur. F.Castro gelişimin ve özel olarak Küba Devrimi'nin gelişiminin üzerinde hareketin yasalarına uyarak ilerici-devrimci bir rol oynamıştır. Ve böylelikle dünya halklarının Başkomutanı Yoldaş Fidel Castro olmuştur. Kendisinin de belirttiği gibi, devrimin (hareketin) yasalarına uyarak kendi cephesinden marksizmi (sosyalizmi) bir kez daha doğrulamıştır... Ve bugün açısından tarih sahnesindeki ilerici-devrimci itki, Fidel yoldaş üzerinde cisimleşerek tüm Küba halkına aittir.

50 yıllık Küba Devrim tarihi, devrimleşen ve en eşitsiz koşullarda dahi emperyalist-kapitalist dünyaya karşı, insanlığın bugüne kadar yarattığı tüm ileri değerleri savunabilen Küba halkını yaratmıştır. Che'nin ölümüyle yok olacağı söylenen Küba sosyalizmi, Fidel'in görevlerinden ayrılmasıyla da yok olmayacaktır, içinde barındırdığı yeni önderleriyle dünya devriminin öncü müfrezesi olarak yoluna devam edecektir Küba Devrimi...

Yazılan satırlarda üzerinde durduğumuz koşulların belirleyiciliği vurgusundan, tarihte bireyin edilgenliği sonucu değil, ama bireylerin "gitmeleriyle" koşulların ortadan kalkacağı düşüncesinin ne kadar anti-bilimsel bir saldırı olduğu sonucu çıkarılmalı. Öyle ya emperyalist-kapitalist dünya bugün öncesiz ve sonsuz olarak tarihi baş aşağı çevirip kendisinin mutlak olduğu teorisini kabul ettirmeye çalışıyor. Bunu yaparken sarıldığı ideolojik saldırı araçlarından biri de tarihi bireylere yükleyerek yaşanan koskoca tarihsel dönemleri yaşanmamış saymaktır. Burada geçici yanılsamalar yaratacağını kendisi de bilmektedir. Ama bugün için günü kurtarmaktan başka neyi vardır ki emperyalist-kapitalist dünyanın elinde.

Son olarak belirtmek gerekir ki, şu an emperyalist-kapitalist dünyaya karşı savaşta en ileri mevzi olan sosyalist Küba'da da (bugün için her ne kadar emperyalist ham bir hayal olsa da) geri düşüşler-karşı devrimler de olabilir. Ama bu ne tek başına Fidel'in ne de Küba halkının hatası olacaktır. 50 yıldır dünyanın en büyük emperyalist ülkesinin hemen yanı başında ve emperyalist-kapitalist dünyanın ortasında (füze krizi döneminde adayı havaya uçurmayı önererek) kendini feda edeceğini de kanıtlayan Sosyalist Küba, tarihin kendine yükleyeceği misyonu yerine getireceğini kanıtlamıştır. Bundan sonrası dünya halklarının kendi mevzilerinden devrimlerle bu misyonu güçlendirme sorunudur.

**YAŞASIN SOSYALİST KÜBA!
ZAFERE KADAR DAİMA!**

YÜKSELEN KRİZ VE DEVRİM

2008'in sancılı bir yıl olacağını emperyalist ülkeler ve onların kurum ve kuruluşları bile itiraf ediyorlar. Uluslararası sermayenin kafa adamları (George Soros gibi) son 60 yılın en kötü krizi olarak diledirdikleri felakatin tehlike çanlarını çalıyorlar... Dev tekellerin ve onların süs köpeği olan işbirlikçi tekelcilerin "yok mu kurtaran" haykırışlarıyla bir araya geldikleri Davos toplantılarına gündemini vuran da bu ekonomik kriz ve ondan kurtulma arayışları oldu... Ama bir tarafta milyar dolarları buhar olup uçarken bir tarafta da alım güçleri gittikçe düşen, yoksulluk hat-ta açlık sınırının altında yaşayan milyonlarca insan varken kapitalizm için hangi kurtuluştan bahsedilebilir ki... Petrol, sili-konlu aletler, mortgage derken tutunacak dal kalmadı... Sistem gerçek anlamda ken-dini var etme sorunu yaşıyor. (Bu duru-mun bilimsel tahlili Y.E. Mücadele Birliği'nin 72. ve 73. sayısında "Bu Kez Gerçekten Farklı" başlıklı iki bölümlük yazıda dile getirilmiştir)

Marksizm ekonomik krizlerle ayaklanmalar arasındaki diyalektik bağı orta-ya koyar. Burjuvazi bu kriz sonunda ayaklanmaları kendi deyimleriyle "sosyal patlamaları" gördüğü için panikliyor, de-hşete düşüyor, kara kara düşünüyor ve u-mutsuz kurtuluş çabaları içerisine giriyor. Emperyalist tekellerin Türkiye'deki uşak-ları işbirlikçi tekelciler, efendilerinin sere-nadlarına kulak verdiler. Gerçi her ne kadar Kemal Unakıtan "ansiklopedi fırlat-san bir şey olmaz" deyip mezarlıktan ge-çerken ıslık çalan birini anımsatsa da veriler tersini gösteriyor. TÜSİAD, suni gündem yaratan AKP'yi uyarma ihtiyacı duyuyor; "tamam bu kadar yeter, biraz gerçeğe dönelim, yoksa sonumuz yakındır" diyor...

Ekonomi, siyaset ve güvenlik konu-sunda bir dizi önlem almaya başladılar. Sağlıkta yeni yaptırımlar (SSGSS) uygula-maya konuluyor. Yeni YÖK başkanı ün-versitelerin paralı olacağını sinyallerini

İstanbul'un her köşesine mobese kamera-sı koyulması için esnafı bu konuda kendi güvenliği için (!) devlete yardımda bulun-maya çağırması... Başbakanın 80 ilin val-isini toplayıp her şehrin giriş çıkışlarını kameralarla donatmalarını istemesi ve kampüs kent projesini uygulamaya geçi-receğinin sinyallerini vermesi... İsrail'le yeni askeri-teknik teçhizat alımları konu-sunda girişimler... Paralı özel komando birliklerinin oluşturulmaya başlanması... Bütün bunların yanında cezaevlerindeki ve dışardaki devrimci komünistlere baskı-ların artması... UKH'ne ve yoksul Kürt halkına savaş açılması vs. vs. bu listeyi u-zatmak mümkün...

Bunların yanı sıra egemen sınıf burju-vazi toplumsal hoşnutsuzluğun had safhada olduğu bu kriz dönemlerinde dikkatleri başka yöne çekmek için suni gündemler yaratır. Yakın geçmiş tarihten bir sürü örnek vermek mümkün: Van gölü canavarı uydurması, Türkiye Kupa maçları, pop star, laiklik elden gidiyor gibi...

Kuşkusuz yiyecek yemek, çalışacak iş, barınacak ev bulamayan bir insanın gündemi türban da şalvar da olamaz ol-mamalı... Karnı doymayan birinin türbanı çıkarıp yiyemeyeceği gayet açık ve net. Net olmasına net de bunu anlayamayacak kadar iflah olmaz oportünist, reformist çevreler de var maalesef.. Kimileri haklar özgürlükler engellenemez deyip dinci gericilerle kol kola halaya durup marş söylüyor! Kimileri de Türkiye laiktir laik kalacak deyip meclise yürümeye kalkışıyor... Ve en önemlisi işçi-emekçi yoksul halkları, ezilen Kürt halkını, bu konuda tar-raf olmaya davet ediyor.. Üstelik egemen sınıf bile yaklaşan felaketi görüp tehlike çanları çalarken... Kendine devrimci, komünist, marksist-leninist diyen kimi hare-ketler devrimi hala uzak geleceğin sorunu olarak görüyorlar. Bu ne perhiz bu ne la-hana turşusu... "Ortak Düşman Ameri-ka'dır" deniliyor. Dinci gericiler,

veriyor.. Kamu çalı-şanlarına %4 gibi komik zam yapıldı. Elektriğe, doğal ga-za, benzine, gıda maddelerine zam yapı-lması... İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah'ın

egemenliğini yitiren sermaye erbapları ve anti-emperyalist olan herkesle flört edili-yor... "Bu ülke bizim Amerika'nın değil" deniliyor. Duyduk duymadık demeyin, duymayanlara söyleyin bu ülkede fabri-kalar, tarlalar, siyasi iktidar hiçbir şey bi-zim değil... Ve biz bizim olması için yani kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldır-mak yerine toplumsal mülkiyeti koymak, herkesin yeteneğine göre ürettiği, üretece-ği kadar alacağı sosyalizmi kurmak için mücadele ediyoruz... Lenin Proleter Dev-rim Dönek Kautsky adlı kitabında ikinci enternasyonalin çöküş sebeplerini ortaya koyarken, enternasyonal partilerin "em-peryalist savaşı iç savaşa çevir" leninist politikasını uygulamak yerine kendi hü-kümetlerinin yanında yer almalarını, hü-kümetlerinin savaş bütçesi kararnamesini kabul etmelerini yada kimilerinin savaşa karşı oportünist tutum takınıp barışı sa-vunmalarını göstermiştir. Ve bunun adım şovenizme götürdüğünü temellen-dirmiştir. Günümüzde de bunu savunan partilerin bulunduğu biliniyor. Bu düpe-düz politik iflastır...

Konuyu dağıtmadan toparlayalım. Kriz kapıda... Ve bundan doğacak kıvıl-cımları yangınlara, ayaklanmalara çevir-mek, burjuva devleti parçalayıp yerine halk iktidarını kurmak komünist partinin biricik hedefi olmalıdır. Bunun dışında haklar ve özgürlükler peşinde koşmak, kitlelerin enerjisini boşa harcamaktır. Dev-rime yarardan çok zarar veren bir anla-yıştır. Faşist devlet, sermayenin koruyucuları, sivil faşistler, emperyalist devletler derken artık politik olarak orta-lama sol politikalara karşı da etkin müca-dele yürütmek ve kitleleri uyanık tutmak durumdayız...

Leninist Parti bu konuda kesin, net ve tutarlı politikalara sahiptir. Yazılanlara ve yapılanlara baktığımız zaman abartmadan ve kendimizi övmeden diyebiliriz ki; "Le-ninist Parti" insanlığın son kurtuluş umu-dudur. Bu bilinçle hareket edip, ayaklanma, komite, konsey, geçici devrim hükümeti üzerine bilgilerimizi tekrar göz-den geçirip çalışma hızımızı on kat daha da artırıp hedefimize yoğunlaşmalıyız... Devrim yakındır...

İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şey-dir!

Bir Leninist

Sermayenin Rus Ruleti : KIDEM TAZMİNATI KALKIYOR

Tekelci sermayenin savaş çılgınlıklarının ve tamamlarının göklerle yükseldiği günlerde, bir yasa teklifi sessiz sedasız meclise sunuldu. Bu yasa, hükümetin öteden beri patronlara verdiği sözü yerine getirecek: kıdem tazminatı ortadan kaldırılacak.

Yasanın meclise sunulmasının ertesi günü Dünya Bankası, Türkiye'ye 6,2 milyar dolar borç sağlayan anlaşmayı imzaladığını duyurdu. Açlık sınırının neredeyse yarısı düzeyindeki asgari ücretin bile yüksek olduğunu söyleyecek kadar emek düşmanı olan Dünya Bankası, meclise sunulan bu yasadaki ne kadar memnuniyet duyduğunu göstermiş oldu.

Kağıt Üzerinde Bir Hak

Sadece kamu kuruluşlarında çalışanların ve sendikal örgütlülüğün güçlü olduğu sektörlerde istihdam edilenlerin fiilen yararlanabildiği kıdem tazminatı, kölelik koşullarında çalışan milyonlarca işçinin haberinin dahi olmadığı bir yasal haktır. Bu yüzden, kıdem tazminatına dair kısa bir açıklama yapmakta fayda var.

Kıdem tazminatı, yasalarca kağıt üzerinde tanınan bir işçi hakkıdır. Çalışan tüm emekçiler (işçi ya da memur) emekli olduklarında ya da işsiz kaldıklarında ellerinde bir miktar ihtiyat parası bulunsun diye, aylık ücretlerinin belli bir yüzdesini sigorta kurumuna devrederler. Uzun süre aynı işyerinde çalışan emekçi, işten atıldığında da, kendisine birikmiş olan bu kıdem tazminatı ödenmek zorundadır.

Yani bu toplu para, esasında işçilerin ücretlerinin ödenmemiş kısmından oluşur, ücretlerin bu kısmı sadece ertelenmiştir ve patronların emekçileri istedikleri gibi işten atmalarının önündeki en önemli engellerden biridir. En azından, yasanın öngördüğü amaç buydu. Oysa, gerçek yaşamda bir çok işçi, değil kıdem tazminatı, birikmiş ücretlerini bile alamadan işten çıkartılabiliyor. Kapitalist sistemde işçilerin lehine her yasa gibi, kıdem tazminatı yasası da, çoğu zaman sadece kağıt üzerinde kalan bir hak oldu.

Şimdi, fiiliyatta pek az emekçi kesimine uygulanan bir yasal hakkın kaldırılışına tanıklık ediyoruz. Madem ki işçi sınıfının çoğunluğu, bu haktan değil yararlanmak, hakkın kendisinden bile bihaber ise, sınıfı kıdem tazminatı için kavgaya davet etmek gerekli midir?

Haklar ve Devrim

Yukarıdaki sorunu en geniş çerçevede, düzen içinde sağlanan reformlar ve haklar yönünden ortaya koyaran leninist politikanın bu konudaki yaklaşımları biliniyor. Leninizm her zaman devrimi temel alır, reformları ya da hakları değil. Ancak bu, reformları ve hakları tamamıyla göz ardı etmek anlamına gelmez, aksine, devrimin yan ürünleri olarak ortaya çıkan reform ve haklar, emek hareketini toplumsal devrime taşımak için bir kaldıraç olarak kullanılır. Bu genel çerçevede bize, devrim ile gerçek haklar arasında somut, iki anlama gelmeyecek kesinlikte bir ilişki kurmak görevi yüklüyor. Yoksa, çoğu zaman -ortalama sol harekette gördüğümüz üzere- devrimin yerine haklar ve reformlar geçiyor; devrim ise adeta bunları elde et-

menin bir aracı durumuna indirgeniyor.

Sorunu kıdem tazminatı açısından ele alırsak, bu hak, 1960'ların başında yasalaşmış olsa da, oradan geçen 40 yıldan fazla sürede işçi sınıfının kan ve can pahasına koruduğu bir hak oluşmuştur.

Her toplu sözleşme dönemlerinde sermaye, işçi sınıfının karşısına kıdem tazminatının kaldırılmasını getirmiş, işçiler ise en önemli çalışma güvencelerinden biri olarak gördükleri bu tazminatı göz bebeği gibi koruyup, her seferinde sermayeye geri adım attırmıştır.

Kırk yıldan bu yana sermaye, işçi sınıfının gazabından çekindiği için, kıdem tazminatlarını silemedi, 12 Eylül döneminde bile buna cesaret edemedi. İşte bu nedenle kıdem tazminatı, işçilerin çoğunluğunun hiç haberi olmasa bile, sınıfın tarihi mücadelelerinde korunan gerçek bir hak olmuştur.

Gerçek bir hak olduğu için, leninistler açısından, şimdi bu hakkın ortadan kaldırılmak istenmesi, geniş proleter yığınların genel bir ayaklanmaya çağırma için uygun bir ortam yaratmıştır.

Madalyonun Öbür Yüzü

Biliniyor ki, kıdem tazminatı, en başta kamu iş yerlerinde çalışan emekçileri devrimden ve sosyalizm düşüncesinden uzaklaştırmanın bir aracı oldu. Düzen içi her tür reform ve hak, burjuvazi tarafından emekçi kitleleri devrimden uzaklaştırmanın bir aracı haline gelebilir; kıdem tazminatı, bu genel duruma tezat oluşturmuyor.

Özellikle belli bir iş yerinde uzun süre atılmadan çalışma şansı bulan işçiler, kıdem tazminatının getireceği toplu paranın hayalini kurmaya başlar. Bu durum onları, genel emek hareketi içinde daha tutucu, daha pasifist bir konuma sürükler.

Bu durumu ve kıdem tazminatını kaldırmanın getireceği sakıncaları, Akşam gazetesi yazarı Ali Tezel şu sözlerle hizmetindeki sermayeyi adeta uyarıyor:

"Zaten düşük ücret ile emeklilikte alacakları kıdem tazminatı ile hayal kuran işçilerimizin hayalleri de elinden alınmaz umarım, zira asgari ücret ile açlık seviyesinde yaşayan işçilerin ellerinden hayallerini de alırsanız, çıkabilecek sosyal patlamanın önünde kimse duramaz... Unutmayın, hayal ile ümidi kalmayanların kaybedecek bir şeyi olmaz."

Cüret mi, Biçarelik mi?

Peki ama tekelci sermaye, işçi sınıfının bu en örgütlü kesimini pasifizmden çekip çıkarabilecek olan bu saldırıyı neden gündeme getirdi? Çoklarının dile getirdiği gibi, bu bir cüret ve emek hareketinin zayıflığının getirdiği bir pervasızlık mı? Hayır, sermayenin sözcüleri, her ağızlarını açtıklarında bir toplumsal ayaklanma korkusunu dile getirdiklerine göre, onları bu adıma zorlayan şey pervasız ve cüretli olmaları değildir.

Sermayeyi kıdem tazminatının kaldırılması gibi barut fıçısına kibrit çakmaya zorlayan, onun birikim çarklarının durma noktasına gelmesidir. Tekelci sermaye, her yer Davutpaşa ve Tuzla tersaneleleri gibi bir emek cehennemine dönmezse, topyekün bir iflasla karşılaşacağını biliyor. Kıdem tazminatının kaldırılması, sadece bir başlangıçtır. Sonrasında asgari ücretin tamamen kaldırılması, mücadeleyle kazanılan tüm diğer hakların budanması, emek hareketini fiilen kıpırdayamaz duruma getirecek yasaların çıkartılması vardır.

Tekelci sermaye sömürüsü öyle bir noktaya ulaştı ki, ne çalışma saatlerini daha fazla uzatabilmek mümkün, ne de emek yoğunluğunu ve üretkenliğini arttırmak... Karları hızla yukarı çekerek biraz

olsun iflas noktasından uzaklaşmanın tek formülü, ücretlerde keskin bir düşüşün sağlanmasıdır. Dünya Bankası ve Londra borsalarının kıyak çocuğu Devlet Bakanı, asgari ücret konusunda bu yüzden feveran ediyor.

Kıdem tazminatının -kağıt üzerinde de kalsa- yükümlülüğünden kurtulan sermaye, şimdiden sonra çok daha kolay ve toplu işten çıkarmalar yapabilecektir. İşsiz rakamının 6-7 milyona ulaştığı ve önümüzdeki dönemde büyük kalabalıklar halinde kırsal üretimden kopanların bu rakamı çok daha yukarılara çekeceği biliniyorken, piyasada açlık sınırının altında tam kölelik koşullarıyla çalışmaya hazır milyonlarca aç emekçi bulmak, sermaye için hiç de zor olmayacaktır.

Sınıfın Kaynama Noktası

Eğer işçi sınıfının en örgütlü kesimleri -ki, kıdem tazminatı daha çok onları ilgilendiriyor- bu hakkın ellerinden alınmasına sessiz sedasız katlanırlarsa, onların daha büyük hedefler için daha kararlı eylemlere girişmeleri ham hayal olacaktır. Üstelik, hükümetin atmaya hazırlandığı bu adımın, işçilerin bu kesimi arasında önemli bir öfke ve huzursuzluk doğurduğuna hiç kuşku yoktur.

Bugüne kadar, işçi sınıfının kimi haklardan yararlanma ayrıcalığına sahip bu en örgütlü kesimleri, arkalarında bıraktıkları muazzam kalabalık işsizler, açlar yada Davutpaşa-Tuzla gibi cehennemlerde çalışanların sorunlarına duyarsız kaldılar. Oysa ki, bunlar, hem örgütlülük seviyeleriyle hem de geçmişten gelen mücadele deneyimleriyle, geride kalan milyonlarca işçiyi arkalarından sürükleyebilecek bir potansiyele sahiptir.

Şimdi kıdem tazminatlarının kaldırılması konusunda, özellikle bu haktan yararlanabilen işçiler arasında yükselen öfke ve huzursuzluktan, devrim adına yararlanmak zamanıdır.

Kuşkusuz bu işçiler, ilk adımda kıdem tazminatlarının korunmasını takip edeceklerdir ve sorunu yalnızca bu çerçevede ele almaya eğilimli olacaklardır. Ama hükümetin tekeli sermaye adına attığı bu adım, haklar ve devrim arasındaki ilişkiyi de açığa çıkartıyor.

Kapitalist sistem içinde kaldıkça, işçilerin hiç bir sosyal ve ekonomik haklarının güvencede olamayacağını, sermayenin her fırsatta bu hakkı ortadan kaldırmak için bütün gücünü kullanacağını ve işçi sınıfının da her seferinde, hiçbir güvencesi bulunmayan bu haklar için tekrar tekrar mücadele etmek zorunda kalacağını kavratmak için uygun bir zemin yakalamıştır. İşçileri, her an ellerinden alınabilecek haklar için tekrar tekrar mücadele etmek yerine, aynı enerjiyi, azmi ve kararlılığı devrim için harcamaya çağırmalıyız.

Öte yandan, 40 yıldır dokunulmaz kıdem tazminatına el atmak zorunda kalan sermaye, bu sorununu yasal yollarla çözemezse, fiili olarak çözmeye girişecektir. Yani bu adımda kararlı, ısrarcı olacaktır. İşçiler bugün, büyük bir öfkeyle ayağa kalkıp, kıdem tazminatının yasal bir hak olarak kaldırılmasını engellese bile, hemen yarın bu hakkın fiilen uygulanmadığını görecekler. İşte bu yüzden işçileri, sadece kıdem tazminatı değil, tüm diğer yaşam haklarının güvenceye alınması için toplumsal bir devrime çağırarak zorunluluktur.

İç savaşın en kanlı dönemlerinden birini yaşadığımız ve işçi sınıfının uzun süredir görünmeyen sertlikte mücadelelerine tanık olduğumuz bugünlerde, kıdem tazminatının kaldırılması işçi sınıfının en örgütlü kesimlerini devrimci atımlar için istekli hale getirecektir. Bu fırsat mutlaka değerlendirilmelidir. □

ADANA'DA 8 MART

8 Mart'ı yaratanlardan, Claralardan, Rosalardan, Aysunlara, Sibelere, Zilanlara, Delilalara emekçi kadınların kapitalizme karşı özgürleşme mücadelesi sürüyor.

8 Mart 1857 yılında Newyorklu dokuma işçisi kadınların 8 saatlik iş günü ve erkek işçilerle aynı koşullarda çalışma talebiyle başladıkları grevde, 118 kadın işçi fabrikanın kundaklanması sonucu diri diri yakıldılar. Kadın işçilerin çılgınlıkları hala kulaklarımızda. 1910 yılında Clara Zetkin II. Enternasyonal'de 8 Mart'ın dünya emekçi kadınlara armağan edilmesini önerdi. Bu öneri salondakiler tarafından ayakta alkışlanarak kabul edildi. O günden bu güne 8 Mart daima, emekçi kadınların kapitalizme karşı savaş ve mücadele günü olarak anılmaya devam ediyor. Adana Devrimci 8 Mart Platformu'nun organize ettiği eylem saat 18.00'da 5 Ocak Meydanı'nda kitlenin meşalelerini ateşlemesiyle başladı. Eyleme Mücadele Birliği okurları olarak "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulamaz" dövizimizi ve Aysun Bozdoğan, Sibel Sürücü yoldaşlarımızın ve Zilan'ın resimlerini taşıyarak katıldık.

Meşalelerle Çakmak Caddesi boyunca yürüyen kitlenin coşkusu görülmeye değerdi. Eylem saatinin işçi ve emekçi insanların iş çıkışlarına denk gelmesi sesimizin daha çok işçi ve emekçi insanlara ulaşmasında etkili oldu. Yürüyüş esnasında yol kenarındaki duyarlı insanlar da alkışlarla destek oldular. Yürüyüş boyunca "Şan Olsun 8 Mart'ı Yaratanlara", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın 8 Mart Kavga Günümüz", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Kadın Erkek El Ele Mücadeleye", "Cinsel Ulusal Sınıfsal Sömürüye Son", "Kadınlar Uyanın Harekete Geçin" sloganları atıldı.

Kitlenin coşkulu bir şekilde sloganlar eşliğinde İnönü Parkı'na girmesinden sonra ortak hazırlanan basın metni okundu. Basın metni şu sözlerle sona erdi; "bizler tüm işçi ve emekçileri; kadınıyla erkeğiyle, bizlere sömürü ve soygunu dayatanlara karşı, bizleri açlığa ve sefaletle mahkûm edenlere karşı, bizleri ezen, katledenlere karşı, kadının üzerindeki çifte sömürü, baskı ve ezilmişliği yaratan bu sisteme karşı... Kadın erkek mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz!" Basın açıklamasının ardından kısa bir müzik dinletisi verildikten sonra eylem yine başladığı gibi sloganlarla sona erdi.

**EMEKÇİ KADINLAR DEVRİMİLE ÖZGÜRLEŞECEK
MÜCADELE BİRLİĞİ / ADANA**

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU TUZLA İŞÇİLERİNİN EYLEMİNDEYDİ

DİSK'e bağlı Limter-İş Sendikasının çağrısıyla 27-28 Şubat tarihlerinde 2 günlük grev ilan eden Tuzla Tersane İşçileri'ne destek veren Mücadele Birliği Platformu, (Mücadele Birliği dergisi, Devrimci İşçi Komiteleri (DİK), Ayışığı Sanat Merkezi ve Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)) 2 gün boyunca işçilerle sıcak ilişkiler kurdu, kelimenin tam anlamıyla kaynaştı. 27 Şubat sabahı erkenden DİSK ile birlikte Haydarpaşa Garı'ndan yola çıkan MBP, İçmeler Tren İstasyonu'nda pankartını ve üzerinde "Artık Kapitalistlere Servet, Kendimize Sefalet Üretmek İstemiyoruz", "Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın" yazılı dövizlerini açarak sloganlar atmaya başladı. İçmeler Tren İstasyonu'ndan Tuzla Tersanesi'ne kadar yapılan yürüyüşte sınıfın disiplinine uygun bir şekilde yer alan MBP, tersane işçileri tarafından çok sıcak bir şekilde karşılandı. Sık sık "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganını atan MBP'na işçiler de katıldı. Sabah saatlerinde gözaltına alınan Limter-İş Sendikası yönetici ve üyelerinin serbest bırakılmasıyla Tuzla Tersanesinin önünde coşku, had safhaya ulaştı. Akşama kadar konuşmalar, sloganlar, şarkılar, halaylar hiç dinmedi. Gün boyunca dışarıdan tersane işçilerine desteğe gelenler oldu. Mücadele Birliği logosu Tuzla Tersanesinin duvarına asıldı ve DİK, MBP dövizleri duvara yapıştırıldı. MBP'nun pankart ve dövizleri göz doldurdu. Bu sırada DİK'in tersane işçilerine seslenen bildirisi alanda dağıtıldı. Ve üzerinde "Kaza Değil, Kader Değil Katliam! Çözüm Devrimde", "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak" ... yazan Mücadele Birliği ve DİK kuşlamaları yapıldı.

Akşam saatlerinde Yılmaz Ekşi,

DİK adına söz aldı ve işçilere bir konuşma yaptı. Yılmaz Ekşi konuşmasında DİSK'e ve Limter-İş'e kendilerine konuşma fırsatı verdikleri için teşekkür ederek başladı. Nazım'ın "Günler ağır, günler ölüm haberleriyle geliyor" dizelerini söyledi. Ve tersanelerde ölümlerin sürdüğünü, sermayenin işçilerin kanıyla beslendiğini, buna karşı mücadele etmek gerektiğini, kapitalistleri alaşağı etmeden, sömürü ve iş cinayetlerinin bitmeyeceğini, sendikaların ancak sömürüyü sınırlandırabileceğini, sömürüyü ve iş cinayetlerini ortadan kaldırmak için işçilerin kendi öz örgütlülükleri olan Komite ve Konseylerde örgütlenmeleri gerektiğini, DİK olarak kendilerinin bunu yaptıklarını söyledi ve tüm işçileri DİK'te örgütlenmeye, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye çağırdı. Yılmaz Ekşi'nin konuşması alkışlarla son buldu.

Ayışığı Sanat Merkezi'nden Songül Yücel de burada işçilere bir konuşma yaptı. Songül Yücel, Ayışığı Sanat Merkezi olarak sürekli işçilerin yanında olduklarını söyledi.

Gece boyunca işçilerle birlikte yakılan ateşlerin başında sıcak sohbetler yapıldı. Bir çok işçiyle bağ kuruldu.

Sabah erkenden kalkıldı ve işe gelen işçilere işe gitmemeleri ve eyleme katılmaları için çağrı yapıldı. Yolum iki kenarına dizilmek suretiyle işçilere propaganda yapan eylemci işçiler ve desteğe gelenler, çevik kuvvet polisi tarafından sürekli taciz edildi. Tersane adeta polis ablukasına alındı ve eylemin büyümemesi için çevik kuvvet polisleri adeta yırtıldı. Ama her şeye rağmen sabah işe gelen işçilerin çoğu işe gitmeyerek işçilerin yanında yer aldı. "Artık Ölmek İstemiyoruz" ve "İşçiler Saflara" sloganı etkili oldu. "Grev", "Grev", "Grev" sloganı da işçiler arasında dalga dalga yayıldı. MBP olarak burada işçilerin yanında yer aldık ve işe giden işçilere işe gitmemeleri yönünde propaganda yaptık.

İşçiler yeniden akşamki toplanma yerine döndüler. Burada coşku doruğa çıktı. Yeni katılan arkadaşlarla birlikte sloganlar daha gür atıldı. Mücadele Birliği adına Ve-

fa Serdar burada söz aldı ve işçilere Hasan Hüseyin'in "Acıyı Bal Eyledik" şiirini okudu. İşçiler şiirin son kısmına eşlik ettiler: "Ekilir ekin geliriz, Ezilir un geliriz, Bir gider bin geliriz, Bizi vurmak kurtuluş mu, Kör olasın demiyorum, Kör olma da gör beni".

Songül Yücel, Ayışığı Sanat Merkezi'nin adına yeniden söz aldı ve şair Ruhan Mavruk'un bu eyleme gelmeyi çok istediğini ama hasta olduğu için gelemediğini; kendilerine Ayışığı Sanat Merkezi'nin yeni çıkan İssız Ada ve Savaş Zırhlısı" adlı kitaptan hediye gönderdiğini söyledi. Kitaplar işçilere dağıtılırken Songül Yücel, Ruhan Mavruk'un bir şiirini okudu. İşçiler beğeniyle izlediler.

Bu sırada Limter-İş Sendikası yöneticileri ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, işveren GİSBİR'le bir görüşme yaptı, işçilerin taleplerinin iletildiği görüşmede, GİSBİR'e bir hafta süre tanındı, GİSBİR talepleri dikkate alacaklarını söyledi.

Ve Tuzla Tersanesinde, tersane önündeki bekleyiş, bu görüşmenin sonucunun aktarılmasıyla son buldu. Bu sırada DİK bildirileri dağıtılmaya devam edildi, DİK ve MB kuşlamaları yapıldı. Ve buradan hep beraber sloganlarla İçmeler Tren İstasyonu'na yüründü. Buradan Kadıköy'de Genel Sağlık Sigortasına (GSS) karşı eylem yapan sağlık emekçilerinin yanına gidildi. Sağlık emekçileri, Tuzla'dan gelen emekçileri, coşkuyula karşıladılar. Burada da DİK ve MB dövizleri açıldı ve kuşlamalar yapıldı. Alana gelindiğinde MB pankartı alana hakim bir yere asıldı. GSS'ne karşı yapılan konuşmalar ve atılan sloganlarla eylem sona erdirildi.

İki gün boyunca Leninistler, tıpkı 90'lı yıllarda olduğu gibi o eylemden o eyleme koştu. Gün sona erdiğinde hepsinin yüzünde mutlu bir yorgunluk ve işçi sınıfı ve emekçilerle sağlam bağlar kurmuş olmanın sevinci vardı.

"BİZ MÜCADELE EDERSEK

KİMSENİN BAŞINA BÖYLE BİR ŞEY GELMEZ"

Yine Tersanelerdeki eylemde, daha önce Dearsan Tersanesinde bir patlama sonucu iş cinayetine kurban giden İbrahim Levent'in eşiyle Ruhan Levent'le tanıştık. Levent'le sıcak bir sohbetimiz oldu. Bir dokunduk bin ah işittik adeta. Sözü Ruhan Levent'e bıraktık:

"Eşim İbrahim Levent, Dearsan Tersanesi'ndeki patlamada ağır bir şekilde yaralandı. Önce Kartal'a sonra da GATA'ya sevk edildi.. GATA Hastanesi'nde 4 gün kaldıktan sonra 5. gün sabahı vefat etti.

Ben 3 çocuğumla ortada kaldım. İsterim ki bu mücadele daha fazla emekçi arkadaşımız katılsın. Eşim vefat ettikten sonra bana kan parası verildi. Baskı altında bırakılarak bu para zorla kabul ettirildi bana. Normalde herhangi bir tersanede bir işçi öldüğü zaman, o işçinin yakınları bir hukuki süreç başlatamamaları için o parayı üç dört gün içinde ödenir acilen. Ben, eşim GATA'ya sevk edildiği zaman taşeron firmaya ve tersaneye tehditler savurdum. Hukuki yolla hakkımı da alacağımı söyledim. Hukuki yola başvurma çabalarımı çok gösterdim açıkçası. Baktılar ki ben gerçekten hukuki bir süreç başlatacağım, onlara karşı direniyorum bu yüzden beş altı ayda kan parasını vermediler; epeyce bir çektirdiler. Eşim vefat ettiğinde ben çalışıyordum lokantada yardımcı olarak. Eşim vefat edince ben çalışmadım. Psikolojik tedavi görme-ye başladım çalışmadım bir tek oğlumun maaşına kaldık. Biz 6 kişilik bir aileyiz, iki çocuk okuyor. Beş ay dayanamadım yani kazandılar; resmen kanını satmak zorunda kaldım 60 milyar kan parasını aldım. Hukuki bir süreç de başlatamadım. Çalışma bakamı' verilen para kan parası değil yardım amaçlıdır' diye açıklamalarda bulundu benim röportajlarıma karşılık. Ama verilen yardım parası Kartal mahkemesinde bir ibrazname hazırlanarak hiç bir hakkım kalmamıştır şeklinde bana imza attırılarak verilmez. Ben kan parasını mahkeme önünde ibrazname imzalayarak aldım,

'hiç bir hukuki dava açma hakkım kalmamıştır tüm hakkımı aldım' diye kağıt imzalayarak aldım. Ve o zaman bana işte sen mahkemeyi açma zaten bir kamu davası başlayacak diye beni ikna etmeye çalıştılar. O da başlatılmadı yani kamu davası da başlatılmadı ve ben hala eşimin otopsi raporunu alamadım. Halen kamu davası açılmış değil. Şu anda katıldığım eylemlerin amacı da bir anlamda onlardan hukuki süreç başlatarak intikamımı alamadım, hırsımı yene-medim ama bu eylemlere katılarak ve Limter-İş'i destekleyerek bir anlamda eşimin intikamını alıyorum. Eşimin hesabını soruyorum, eşimin ölümünün hesabını soruyorum, ve diğer işçilerin sessiz kalan işçilerin hesabını soruyorum. Çünkü işçiler baskı altındalar. 'Herhangi bir sendikaya üye olursanız sizi işten atarız'deniliyor onlara. İşçilerle de zaten konuştuğumuzda işçilerden. 'Kazandığımız üç beş kuruştan olmak istemiyoruz' cevabı alıyoruz. Ama artık iş buraya kadar gelince onlar da gördüler ki köle muamelesi görüyorlar; herşeyin farkındalar. Aslında çok önceden farkındaydılar ama konuşamıyorlardı, baskı altındalardı. Bu eylemle onlar da mücadele başlattılar. Bu arada Limter-İş'i desteklemek amaçlı da buradayım. Çünkü eşim vefat ettiğinde hiçbir sendikadan bana destek gelmedi, artı tersaneden bir taziye ya da bir geçmiş olsun ziyareti yapılmadı, taşeron firmadan yapılmadı, orada manevi destek amaçlı bir tek Limter-İş sendikası vardı Beni o zaman onlar desteklediler. Ben de onları şimdi destekliyorum."

Ruhan Levent'le konuştuktan sonra aklımızda Engels'in o güzel sözleri vardı; "Hiç şüphesiz, fabrikatör, işçiye artıktan başka birşey vermeyecek. Dünyayı özel mülkiyet yönettiği sürece, proletaryaya, aç kalmaktan, yaşamını sürdürmek için savaşmaktan başka bir yol kalmıyor. Ama yarın her şey daha başka olacak ve biz bunun için hazırlanmalıyız". □

TÜMTİS'TEN KİTLESEL EYLEM

Eylemlerinin 140. gününü geride bırakan TÜMTİS (Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası)'li işçiler işlerine dönme mücadelelerini sürdürüyorlar. Uzun süredir direnen işçiler 15 Ocak'ta yapılan otobüs ihalesi sonrasında işlerine dönemediler. İhaleyi alan Yıldı, Giray ve Fakılı firmaları TÜMTİS'li işçileri işe almaya caktıklarını ve bunun kendilerinin sorunu olmadığını söylüyorlar.

21 Şubat 2008 tarihinde TÜMTİS binasından AKP il binasına önüne kadar kitlesel yürüyüş ve basın açıklaması düzenlendi. Saat 12:00'de sendika önünde toplanan işçiler ve aileleri pankart ve dövizlerini açarak yürüyüşe geçtiler. Balıklı parkına geldiğinde ise polis engeli ile karşılaşıldı. Emniyet yetkilileri ile görüşen TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk AKP il binası önüne yürüyeceklerini söyledi. Polislerin buna izin verilmeyeceğini ve basın açıklaması için AKP'den izin alınması gerektiğini söylemesi üzerine sendika yöneticilerinden birisi "yürüyelim arkadaşlar" dedi ve işçiler yollarına devam ettiler. Hala görüşmekte olan emniyet görevlileri şaşkınlığa uğradılar. İşçilerin kararlılığının önünde hiçbir engelin duramayacağı bir kez daha kanıtlanmış oldu. Bu sırada işçiler "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "İşçilere Değil, Çetelere Barikat" şeklinde slogan attılar. Yürüyüş esnasında ise "Gün gelecek, devran döne-

cek, AKP halka hesap verecek", "İş, ekme yoksa barış da yok", "İşçi düşmanı başkan istifa", "Yan gelip yatmadık, otobüsü satmadık", "İşçi burada, başkan nerede", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız", "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Kahrolsun işçi düşmanları", "Direne, direne kazanacağız", "Yalancı başkan istemiyoruz" şeklinde sloganlar atılarak AKP binası önüne gelindi. Yürüyüşe destek veren DİK'li (Devrimci İşçi Komiteleri) işçiler de "Fabrikalar Tarlalar, Siyasi İktidar, Herşey Emeğin Olacak" sloganını attılar.

AKP binası önüne gelindiğinde yeniden polis barikatı ile karşılaşıldı. Bu sırada DİK'li işçilerin attığı "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak" sloganını TÜMTİS'li işçilerin attığı "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" ve "İşçilere değil çetelere barikat" sloganları izledi. Uzun süren tartışmalardan sonra işçiler kaldırma çıkarak yürümeye başlayınca yine önleri kesildi. Bu defa işçiler kaldırımdan parka geçtiler. Orada yürüyüşe izin vermeyeceklerini söyleyen kolluk güçleri geri adım atmak zorunda kaldılar ve bir genci gözaltına almaya çalıştılar. Bu sırada işçilerle polisler arasında gerginlik başladı. İşçiler genci ararak pankartın arkasına geçtiler.

Uzun süren gerilimin ardından basın açıklaması yapıldı. Metni okuyan TÜMTİS genel başkanı Kenan Öztürk "Belediye başkanı sözünde durmalı ve üyelerimiz olan şoförlere işbaşı yaptırmalıdır" dedi ve şöyle devam etti: "Halkın şehir içi ulaşımını yıllarca üstlenmiş, olumsuz koşullarda görevini aksatmadan sürdürmüş 255 üyemiz Güzelbey'den sözünü tutmasını istiyor. Bugünkü sorunlar özelleştirme politikalarıyla başladı. Tüm çabalara, 110 muhtarın, 80 bin

imza veren halkın, kent konseyinin karşı çıkmasına rağmen otobüsler özelleştirildi. Kevser Turizm ücretleri ödemedi, sosyal hakları vermedi. Üstelik 'mazot yok' diyerek 1 ay otobüsleri çalıştırmadı. İhaleyi feshetmek zorunda kalan başkan ihaleyi Gazi-Ulaş'a devredip işçileri çalıştıracığına, hurdaya çıkmış otobüsleri kiralayıp eğitimsiz şoförlerle ulaşımı idare etmeye çalıştı. Bu kadar hoşgörüyü fırsat bilen Kevser A.Ş. üyelerimize ücret ve diğer hak edişleriyle 2 trilyon, prim tutarı olarak SSK'ya 3 trilyon 700 milyar ve ihale bedeli olarak belediyeye 5 trilyon borç takarak kayboldu. Bizler 28.12.2007 tarihinde AKP genel merkezinde AKP Gaziantep milletvekilleri Fatma Şahin, Mehmet Sarı, Mahmut Durdu ve Türk-İş Genel Sekreteri Mustafa Türkel'in de katılımıyla ben ve genel sekreterimiz Gürel Yılmaz ile Belediye başkanı Asım Güzelbey arasında bir protokol imzalandı. Protokole göre 15 Ocak 2008 tarihinde yapılacak ihalede otobüsleri kiralayacak şirkette en az 200 işçinin işe başlaması belediye tarafından sağlanacaktı. Taraflar sendikal haklara saygılı davranacak, şoförlerin en kısa zamanda işe başlamaları sağlanacaktı. Sözünde durmayan başkan, aynı zaman da basına demeçler vererek demagoji yapmaktan vazgeçmelidir. İş başvurusu yapan üyelerimizden sendikadan istifa etmeleri talep ediliyor, aksi taktirde işe alınmayacakları söyleniyor. Güzelbey bu şekilde suç işliyor. Üyelerimizin haklarını korumak için eylemlerimizi sürdüreceğiz. Herkesi 255 üyemizle dayanışmada bulunmaya çağırıyoruz." DİK'li işçilerin "TÜMTİS İşçisi Yalnız Değildir" sloganının ardından eylem sona erdi.

Antep Mücadele Birliği

ADANA TEKEL İŞÇİLERİNE SALDIRI

Emperyalist tam ilhak politikası kapsamında TEKEL Sigara işletmeleri 1.72 milyar dolara dünya tütün tekellerinden birisi olan British American Tobacco'ya satıldı.

TEKEL'de 15 bin 313 kişi çalışıyor. İhalede TEKEL'e ait İstanbul, Adana, Balıca, Bitlis, Malatya ve Tokat sigara fabrikaları satıldı. Adana Tekel Fabrikasında yaklaşık 700 işçi çalışmaktadır. Özelleştirme ihalesinden bu yana tekel işçileri fabrikayı terk etmeme eylemi yapmaktadırlar. Daha önce birçok kez demokratik kitle örgütleriyle birlikte işçilere destek eylemi gerçekleştirilmişti. 2 Mart Pazar günü Tekel İşçileriyle Dayanışma Platformunun çağrısıyla Türk-İş Bölge Müdürlüğü önünden saat 12.00'da başlayan, Mücadele Birliği okurlarının da bulunduğu yürüyüşe birçok kitle örgütü de destek verdi. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı yürüyüşte işçi ve emekçilerin coşkusu görülmeye değerdi. Yürüyüş boyunca sık sık "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Tekel Vatandır Satılmaz", "Direne Direne Kazanacağız", "Ölmek Var Dönmek Yok", "Gemileri Yaktık Geri Dönüş Yok", "İş Ekme Yoksa Barışta Yok", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganları atıldı. Sloganlara araçlardan ve çevredeki insanlardan alkış ve kornalarla destek verilmesi kitleyi daha da coşturdu. Fakat bu destek sermayenin koruyucularını rahatsız etmiş olacak ki "işçilerin yolu kapatması!" bahanesiyle yürüyüşü provoke etmeye çalıştı, ancak kitlenin öfkesini gördük-

lerinde geri çekilmek zorunda kaldılar. Tekel Fabrikasına yaklaştığımızda ise bu sefer "çevik kuvvet" çağrılmıştı. Ve hiçbir gerekçe göstermeden kitleye saldırdı. Ancak gereken yanıt aynı şiddetle aldı ve geri çekilmek zorunda kaldı. Tekel Fabrikası'nın önüne geldiğimizde ise yine aynı bahaneyle kitleye biber gazı ve coplarla saldırdılar. Saldırı esnasında kitle "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarını attı. Kitle, saldırıya aynı sertlikte cevap verirken içlerinde kadınların da olduğu 4 kişi ve 4 polis hafif şekilde yaralandı. Saldırı sırasında burjuva sendikacıları kitleyi fabrika içine çekmeye çalışarak var olan öfkeyi dindirmeye çalıştılar. Fabrika içine geçildiğinde ise kitle dakikalarca sloganlarını haykırdı. Yapılan konuşmalarda işçilerin kararlılığı ve çalıştıkları fabrikayı ölümüne terk etmeyeceklerini belirterek, "kefenlerimizi giydik bizim buradan ancak ölümümüz çıkar" dediler. Eylem sendika yetkililerinin konuşmalarının ardından sona erdi.

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK

Adana Mücadele Birliği Platformu

TÜMTİS SENDİKASI'NDAN BASIN AÇIKLAMASI

TÜMTİS Sendikası, 29 Şubat 2008 tarihinde sendika binasında basın açıklaması düzenledi. 149 gündür belediye önünde direnişleri sürdüren Tümtisli işçiler, direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. TÜMTİS Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Muharrem YILDIRIM basın açıklamasında “Belediye başkanı yine tv’ye çıkarak işçilere her zaman olduğu gibi bir iftira atmıştır. Bu sefer de işçilerin belediye önünde bekleyişlerini sürdürmekte iken yoldan geçen iki bayana tacizde bulunduğunu idda ediyor” diyerek, “Belediye başkanına sesleniyorum bizim üyelerimiz 13 yıllık şoförler varsa böyle bir olay o zaman kanıtlayın yapanların ağzının payını hem biz verelim hem siz verin. Biliyoruz ki belediye başkanı işçileri işe almama için her zaman olduğu gibi yine yalan dolan sözlerle halkı kandırmaya çalışıyor. Başkan bizlerin eylemci olduğumuzu ve 1000 dolar maas verdiğini ama işçilerin çalışmadığını söylüyor. Evet başkan işçiler iş teklifi yapmıştır. Bunun için de 80 üyemiz iş başvurusunda bulundu ve görüşme yapan üyelerimize sendikadan istifa etmelerini ve açılan davalardan geri çekilmelerini istediler. Buna karşılıklıta başkan basına biz işçilere bin dolar teklifte bulduk diyerek kendini haklı çıkarmaya çalışmaktadır. Ulaştırma daire başkanı ve sekreteri ulaşımı kendilerinin denetleyeceklerini söylüyorlar; ben ulaştırma daire başkanının dürüst olmasını istiyorum. Ayrıca buradan halkımızı bilinçlendirmek istiyorum. 0,50 kuruşa çalıştırılan otobüsler yarın öğrenci 1 yıl, tam 1,25 yıl den sağlanacak. Başkan özelleştirmeyle maksadının ulaşımında kaliteyi yakalamak olduğunu söylüyor. Özelleştirme yapıldıktan sonra kaliteli taşımacılık anlayışını görüyoruz. Yetersiz sayıda otobüs çalıştırılıyor. Bu nedenle evine otobüse binen halk üst üste çıkıyorlar. Belediye başkanı bizleri dağdakilerle aynı kefeye koyuyor. Bu seferde şoförlerin tacizci olduğunu idda ediyor. Eğer varsa öyle bir şey ispatlatlasın, ispatlayamıyorsa kendisinin de onlardan kalır bir yanı yoktur.

Daha önce belediye avukatıyla görüştük ve onlara işe iade davasını pilot dava olarak açmak istediğimizi belirttik örnek dava olsun diye. Davanın hızlı ilerlemesi için 5 kişinin açmasını istedik ama onlar buna karşı çıktılar. Bugünkü davamız Nisan’ın 4’üne ertelendi. Belediye başkanını kollayanlar onun yalanlarına alet olmaktadır. Belediye bugün ulaşımında her türlü zorluklar çekmektedir. 500 milyar zarar ettiğini söylüyor. Bunun sebebinin özelleştirme nedeniyle olduğunu gizliyor. Belediyenin kamu hizmetlerinde kar veya zarar ettim diye göstermeye hakkı yoktur. Bu belediyenin görevidir. Belediye cenazeye araba veriyor, Gaziulaş’ın hesabından kesiliyor; belediye siyasi partilere araba veriyor yine Gaziulaş’ın hesabından kesiliyor. Başkan bunları hiç söylemiyor. Yine üyemiz olan 25 tamiirci arkadaşımız dururken, otobüslerin tamirini servislere yaptırarak üyelerimizi işsiz bıraktı.

Bir yandan AKP hortumculuğu önledim diyor, bir yandan da kendi belediyesinin yasadışı çalışmasına izin veriyor. Bizler sendikasıız işçi çalışmasına karşıyız. Bunun için mücadele ediyoruz” diyerek basın açıklamasına son verdi.

ANTEP/MÜCADELE BİRLİĞİ

ANTEP’TE SSGSS’YE KARŞI YÜRÜYÜŞ VE BASIN AÇIKLAMASI

20 Şubat 2007 tarihinde Antep’te KESK, DİSK, TÜRK-İŞ, TMMOB, Tabipler Odası, Eczacılar Odası ve Diş Hekimleri Odası saat 12:30’da adliye önünde toplanarak yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca sık sık “Parasız sağlık, parasız eğitim”, “Hükümet yasanı al başına çal”, “Tekel işçisi yalnız değildir”, “TÜMTİS işçisi yalnız değildir”, “Direne direne kazanacağız”, “Sağlık haktır satılmaz”, “Yaşasın sınıf dayanışması”, “Hastaneler bizimdir satılmaz” sloganlarını atan kitle daha sonra devlet hastanesi polikliniklerinin önüne gelerek basın metni okudu.

Basın metnini okuyan Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) Şube Başkanı Behcet Ekşili “... 70 milyon kişiyi ve bizden sonra gelecek kuşağı etkileyecek olan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) yasası meclis plan ve bütçe komisyonunda bulunuyor. Daha önceleri de büyük tepkiler nedeniyle ertelenen yasa bugün AKP’nin ısrarıyla bir kez daha meclis genel kuruluna getirilmeye çalışılıyor. AKP sendikaların ve meslek örgütlerinin uyarılarına kulak tıkmaktadır. Yasanın ruhuna sirayet etmiş olan piyasacı ve bireyci anlayış sağlığın ve sosyal güvenliğin kamusal bir hizmet olması gerektiği anlayışını yerle bir etmektedir. (...) SSGSS yasası ile birlikte tüm hastalardan ‘katılım payı’ adı altında para alınacaktır. Yasa gündeme geldiği günden itibaren yürüttüğümüz kararlı mücadele bundan sonra da devam edecektir. Halkın sağlık hakkını gasp eden, toplumumuzun geleceğini piyasanın eline teslim eden, yarınlarımızı karartan bu yasanın hayata geçirilmesine izin vermeyeceğiz” diyerek basın açıklamasını sonlandırdı.

Antep Mücadele Birliği

DİK
DEVİRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ

**İNTERNET SİTESİ
AÇILMIŞTIR**
www.dikinsesi.com

ANTEP'TE 8 MART ETKİNLİĞİ

8 Mart Cumartesi günü Ayışığı Sanat Merkezi ve Emekçi Kadınlar (EKA) tarafından ortak bir emekçi kadınlar günü etkinliği düzenlendi. Saat 19:30'da Sultan Düğün Salonu'nda yapılan etkinlik öncesinde yoğun tanıtım çalışmaları ile Antep'li emekçi kadınlara etkinlik duyurularak çağrılar yapıldı.

Saat 19.30'da dolmuş olan salonda etkinlik ilk olarak EKA adına yapılan konuşma ile başladı. Konuşmada 8 Mart'ın tarihçesine değinilerek 1857 yılında ABD'nin New York kentinde 119 kadın işçinin başlattığı grev sonrasında fabrikanın polisler tarafından kundaklanması ile yanarak can verdikleri ve 1910 yılında 2. Enternasyonal Kadın Konferansında Clara Zetkin'in önerisiyle bu olayın gerçekleştiği tarih olan 8 Mart'ın "Dünya Emekçi Kadınlar" günü olarak anılmasının kararlaştırıldığı anlatıldı. Günümüzde ise kadınların halen zor şartlarda çalışmalarına rağmen ikinci cins olarak görüldüğüne ve ucuz emek gücü olarak değerlendirildiğine de değinilerek, kapitalist sistem yıkılmadığı sürece bu sömürünün ve 2. sınıf olarak görülmenin ortadan kalkmayacağı anlatıldı ve tüm emekçi kadınlar EKA çatısı altında örgütlenmeye çağrıldı.

Konuşmaların ardından Ayışığı Sinema Atölyesinin hazırlamış olduğu bir sinevizyon gösterisi yapıldı. Sunulan videoda işçi kadınların çalışma koşulları ve çeşitli tarihsel dönemlerde verdikleri mücadele anlatıldı.

Ekin Şiir Atölyesi sırayı aldığında, sunduğu Kürtçe ve Türkçe şiirlerle yaşadığımız sistemin temel sorunun halklar arasında değil sınıflar arasında olduğuna değinerek kadınların günümüzdeki yaşamlarını, sıkıntılarını sergiledi.

Etkinlik çalışmalarına destek vererek Emekçi Kadınların yanında olduğunu gösteren Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) gönderdiği bir mesajla onları selamladı. Mesajda kadınların ezilmesinin sınıflı toplumlarla başladığı, günümüz kapitalist sistemde de devam ettiği ve ancak sosyalizm ile ortadan kalkabi-

leceği söylenerek "Emekçi kadınların mücadelesi, işçi sınıfının mücadelesinden bağımsız değildir. Kadın ve Erkek el ele vererek devrime yürümelidir ve özgürleşmeliyiz" denildi ve mesaj "Kadın Erkek Elele Yürüyoruz Devrime" sloganı ile bitirildi.

Büyükşehir belediyesi önünde 160 gündür eylemde olan Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası'na (TÜMTİS) bağlı otobüs şoförleri de gönderdikleri mesajda kapitalist sistemin işçi sınıfını azgınca sömürürken kadınların 2 kere sömürdüğünü anlatarak, Irak'ta, Filistin'de, Afganistan'da savaşın en ağır yükünü kadınların çektiğini belirttiler ve "Ekmek, Gül ve Hürriyet günlerine hep birlikte ulaşacağız. Tüm emekçi kadınları ve etkinliğinizi selamlıyoruz" deyip mesajı sonlandırdılar.

Ayışığı tiyatro atölyesi de İtalyan oyun yazarı Dario Fo'nun "Uyanış" isimli oyununu sergileyerek etkinlikte yer aldı. Fabrikada işçi olarak çalışan bir kadının evinde de kocası tarafından ezildiğini anlatan tek kişilik oyunda, sermayenin sürekli çeşitli bahanelerle işçilerin haklarını gasp ettikleri, onların artık sadece patron değil uluslararası bir güç oldukları anlatılırken bir kadın işçinin mesai saatinden sonra, bir de evinde çalışması ve evin tüm yükünü kendi omuzlarında hissetmesi anlatılıyor.

Son olarak Grup Denize Ezgi sahneyi aldı. Emekçilerin kültürünü taşımak misyonunu üstlenmiş olan grup, emekçi kadınları ve onların yaşamlarını anlatan şarkıların yanı sıra kendi ürettiklerini ve cezaevlerindeki devrimci tutsaklardan kendilerine ulaşan üretimleri sergilediği dinletisi ile Antep emekçilerine ulaştı. Denize Ezgi, verdiği mesajlarla da kadın ve erkek emekçilerin kurtuluşunun ancak sınıfsız bir toplumda olabileceğini ve bunu elde etmek için birlikte mücadele edilmesi gerektiğini anlatarak etkinliği sürdürdü. Çekilen halayların ardından bu sistemin yıkılıp sosyalizmin kurulacağına dair söz verilen "Söz Veriyoruz" marşının tüm katılımcılarla birlikte okunması ile etkinlik son buldu. □

